

194.018

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZEK

OSTATNI SZACHOWY KURS

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

BOLOND MISKA

KÖLTEMÉNYEI.

KIADTA

TÓTH KÁLMÁN.

PEST,

EMICH GUSZTÁV TULAJDONA.

1866.

Ára 1 frt.

437 papus

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

1873-74

BOLOND MISKÁ

KÖLTEMÉNYEI.

—
KIADTA

TÓTH KÁLMÁN.

PEST,

MICH GUSZTÁV TULAJDONA

—
1866.

60 hung
1490 aa

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

PEST, 1866.

NYOM. EMICH GUSZTÁV MAGY. AKAD. NYOMDÁSZNÁL.

TURY SAMU
HAJDUKERÜLETI KÉPVISELŐNEK
BARÁTI SZERETETTEL.

UDMA YRUT
OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

194018

Széchenyi az égből.

Köszönöm nektek, édes fiaim, hogy
Ugy ünneplitek — nem a nevemet,
Hanem egy eszmét, melyet, mint a fátyolt,
A nevem körül ugy kötöttetek.

Oh gyermekim, ti azt nem is tudjátok,
Az én lelkemnek ez mi jól esik,
Hogy az én édes, régi jó hazámat
Még annyian és oly hön szeretik.

Az Ethna tüze nem látszik idáig
E magasságig, hol most én vagyok,
De szíveteknek honszerető lángja
Mint földi csillag, ide fölragyog.

Ha tudtam volna (mert gyarló az ember,
Földi éltében olyan téveteg),
Ha láttam volna azt, a mit most látok,
Oh fiaim, nem haltam volna meg.

De itt se vagyok én oly egyedül, — nem ! —
Vagyunk mi itten sokan, magyarok,
És értetek az Istennek könyörgünk :
Hogy szent áldása légyen rajtatok.

S mi látjuk azt, hogy titeket megáldand,
 Hogy bennetek szent kedve megtelik,
 A honszerelmet ő oltá a szivbe,
 Szereti, kik a hazát szeretik.

Ő tőle szállt belétek a nagy egység,
 A bizalom, hit és az akarat,
 S az ő művei fennállnak örökké,
 Az embereké mind elporlanak.

Ha látnátok az ő csodás világát,
 Ha látnátok minő világ ez itt,
 Nem a belsőt, mit ember meg nem érthet,
 A külsőt, fényt bár, melyek környezik.

Ha látnátok a rózsapálma erdőt,
 A csalogány-sirályos patakot,
 Oly napsugárt, mely melegít és árnyal —
 Csodás világ, hol én boldog vagyok.

S még is, mióta innen én úgy láttam
 Idáig égő milljó szíveket,
 Szeretnék újra lenni lenni hazámban,
 Ujra küzdeni, élni — veletek!

A frakk méltó panasza.

Előbb hittem, hogy nem lesz agio,
 Hogy a lengyel királyság megjöhet,
 Mint azt, hogy frakk létemre is
 A szűrőmet tegyék ki, szűrőmet.
 Oh hálátlanság, minőt a világ
 Nem látott se a régi, se a mai,
 Oh háladatlan, fekete világ,
 Hozzád képest még Ábel volt Kain.

Meddig szolgáltam a világot én! —
 Már az édenben ott valék, igen:
 Már maga Ádám engemet viselt,
 Füge levél frakkforma képiben.
 Az igaz, akkor hogy elől valék,
 Hanem ez akkor divat lehetett,
 Annál csnyább, annál hálátlanabb,
 Hogy ti aztán hátul sem türtetek.

De így jár az, ki nem tolakodó,
 A szerényeknek ez volt sorsa rég,
 Szolgálatom nem nézte senki sem,
 Nem, hogy ott hátul mennyit s mit türek.
 Még azt se mondták, mit egy dalműben
 Így énekelnek: ne-ne-ne-ne-nem!
 Még azt se mondták hogy hát: adiő,
 Csak félre tettek egy szép reggelen.

Hát kérdezem én szépen : illik ez ?
 Mi lesz a földből, hogy ha ez is áll,
 Hisz a drámabírálókon kívül
 Már senki sincsen, ki nem motivál.
 Hisz már a szerkesztőt sem teszik el,
 Csak három nyájas megintés után,
 Egyetlen megintésnek nélküle,
 Én pusztulék, én veszem el csupán.

De még hagyján, csak veszem volna el,
 Ugy, miként más becsületes halott,
 De a világ jobb részem ölte meg csak,
 S a másiból spenelit csináltatott.
 Jobb részemmel sarkantyút fényesítnek,
 Pitykéskedik a másik maradék,
 Kényeskedik, s a világ azt se tudja :
 Hogy éltem-e, hogy egykor frakk valék.

Egy időjóshoz.

Kedves édes Balla bácsi
Roszul jövendölt kegyed,
Jósolván a mult hétfőre
Rettenetes nagy szelet.

Mert hát a levél se mozdult
Akkor egész napon át,
Hanem azért Balla bácsi
Ne restelje ám magát.

Hiába, az ily dolgot nem
Számítással végezik,
S a vihar egy szép reggelen
Váratlanul érkezik.

Románé.

„Doktor ur, ennek az embernek,
A nyelve nem tetszik nekem.
„Csak méltóztassék parancsolni,
Itt a műszer, kimetszhetem.“

„De szörnyen világosan is lát,
Én azt hiszem, hogy ez se jó.
„No csak ne tessék félni semmit,
Segit az operáció.“

„És napról-napra nő a körme,
Ez veszedelmes egy dolog.
„Gyerekség, vége lesz azonnal,
A mint az ollóhoz fogok.“

„De olyan furcsákat is gondol,
Ez, ez nem tetszik énnekem.
„Bocsánatot, de ez a s z e l l e m,
Ez egyet meg nem ölhetem.“

Mari, politikus.

I.

Én egy-egy rosszabb politikust nálad,
Édes galambom, nem láttam soha,
Te azt se tudod, édes kedves lelkem,
Hogy az a Garibaldi kicsoda.

De mikor egyszer szerelmes levelkéd
Mamácskád előtt akkép adtad át,
Hogy egy morzsát se láta abból:
Láttam, hogy érted a — politikát.

II.

Beszélsz te nekem sokat a virágról,
Meg: hogy minő minő szép a tavasz!
Hanem egy kukkot sem tudsz Savoyáról,
Hogy Napoleon annektálta azt.

Mégis, midőn fejed keblemre hajtod,
S mondod, hogy engemet ölelni jó,
Akkor látom csak, édes kedves lelkem:
Hogy tudod te, mi az — „a n n e x i ó.”

III.

A nápolyi dolgokkal nem törődöl,
Mit tesz a nép ott, és mit a nagyok,

[Mit bánod te, hogy mások mit kívánnak,
Elég neked, hogy én tied vagyok.

Mégis, mikor úgy gyöngélkedem néha,
És lanyhaságom kissé megszidod,
Akkor látom, hogy te is, kis galambom
Szereted a jó — „constitutiót.”

IV.

A sok szerelmes levelet megletted,
Mit hozzám irtak régi kedvesek,
Hanem hiszen szét is tépted azonnal,
Mint olyan „régi szerződések.”

S „természetes határimat” kiszabván,
Elém tevéd az „ultimatumot;”
Jaj, édes kedves kis piros Mariskám,
'Sz te az egész politikát tudod.

A féreg.

Piszkos féreg mászott fel a
Lombos, magas fára,
Lombos fának koronáját
Össze-vissza rágtá.

Bús oroszlán megyen arra,
S mint alatta ott áll,
Szól: „Te csunya, piszkos féreg
Oda hogy jutottál?”

A féreg beljebb huzódott,
S levigyorga bátran:
„Nem nagy munkámba került, hát
Csak úgy csusztam, másztam.”

Lehetlenségek.

„Nincs semmi, semmi, a mi lehetetlen ;“
 Én úgy találom, nincs igazság ebben ;
 Ellenkezőleg, csak vigyázni tessék,
 Nagyon sok már ma a lehetlenség.
 Lehetetlen találni egy lapot,
 Melyből megtudjuk, mi az állapot,
 Melyben ne légyen száz Savoya, Nizza,
 S ne konfundáljon minket össze-vissza.
 Lehetetlen tíz éves lányt találunk,
 Ki a szerelemtől még el nem ájult,
 Adóst, de olyant, a ki megfizet,
 Csaplárt, ki borba nem kever vizet,
 Egy költeményt, a mely félig nem próza,
 Asszonyt, ki ételünket el ne sózza.
 Az is teljes lehetlen volna már,
 Hogy szerencsés ne legyen a számár,
 Hogy a „gemeine“^{*)} egy száma légyen,
 Melyben ne szidjon minket a jó néne ;
 (Mert haragusznak ám e d o k t o r o k,
 Hogy nyelvünk tiszta s szemünk nem forog.)
 Lehetlenség azután még tovább :
 Már ballet nélkül látni operát,
 Hogy vígjátékot kétszer adjanak,
 Mely tudósoktól nyert száz aranyat,

*) Sajtóhiba „Allgemeine“ helyett.

S lehetlenség, hogy olyan könyv legyen,
Mely a kiirt határnap megjelen.
Hogy gucker alól színházban a nő
Félre ne nézzon, az sem lehető,
S lehetlenség: bármely cél, ünnepek,
Hogy az embertől pénzt ne kérjenek.
És annyi van még, ezer ilyen rendben,
Hogy elszámolni, az is lehetetlen.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Kik még reggel

(Midőn a nápolyi király menekült.)

Kik még reggel esküdöztek
Hogy halálig védelmezik,
A vállrózsás úri szolgák
Szegény királyt most elhagyták.
Hanem az mind nem fájt neki.

Alig maradt pár embere
Az evezőt kézbe fogni,
Mely a sajkát tova hajtá —
Ezt is csak jó pénzért tették.
Hanem ez mind nem fájt neki.

Az evező tömpán ütött,
Tompán vert a szív is belül,
Vizen, szívben nagy sötétség
,Az egész világ gyűlölség. . . .‘
Semmi sem fájt többé neki.

Volt egy hive még is, és szólt:
„A szolganép hizelg s elhagy,
Csak szabad nép tud szeretni.“
,Nincs szeretet sehol sehol,‘
Válaszolt és nem fájt neki.

És most messze megreng a lég,
 Angol gályán vig matrózok
 Lelkessedve azt éneklik:
 „Éljen, éljen a királyné!”
 Hallja, látja, s ez fáj neki.

Hogy bukott meg Bolond Miska.

(Történeti ballada.)

I.

Ültek a tudósok osztályos gyűlésben,
Szőnyeges asztalnál egymás mellett szépen,
Ballagi, Lukács Mór, Kemény, Arany János,
S még néhány, ki mind a nyelvszakban osztályos;
Derék, tisztos urak, kik együtt valának
Tagokat ajánlni akademiának.

És szólott az egyik — illően felállván :
„Lakik itten Pesten, bizonyos Tóth Kálmán,
Sok mindenfélét mond felőle a rossz hír,
Pedig rendes ember, mindig kabanoszt szí.
Versekből már vagy tíz kötetet kivágott,
S csinál ezuttal is vagy három ujságot,
Drámairással is foglalkozik váltig,
(Egyért mi is adtunk neki 100 dukátit),
Jó programcsináló, szépen tud pénzt kérni,
Nem mondom, hogy oly nagy tudós, mint Pompéri,
De szorgalmas ember, öszülni is kezd már,
Azt hiszem, tagtársak, ide való lesz már.”
— Ide való lesz már — válaszolt az osztály,
És a nagy gyűlésnek fölterjeszték osztán.

II.

Együtt a nagy gyűlés, együtt a nagy flotta,
 A kiknek nevét csak Mezofanti tudta,
 Tisztelettel néznék tán maguk a drúzok,
 Komolyan ott ülnek, mint egy-egy bus tűzok,
 Doktor Gebhardt Ambrus, doktor Podharaczky —
 No édes Kálmánom, itt mindjárt maradsz ki,
 Hisz nem vagy te gomba, sem pedig fakéreg,
 Naturforscher urak hogyan ismernének.
 Ne félj, nem tesz semmit, sok mást sem ismernek,
 Lehetetlen tudni mindent egy embernek —
 Majd megmondják mások, majd megexplicálják,
 Hogy tudod a dráma geographiáját,
 Vannak, kik magukat kiteszik te értted,
 Lám, egészen feléd hajlik már a mérleg,
 Tudóssá kell lenned, meg kell magad adni,
 Meg nem menthet attól maga Garibaldi.

De mi ez?!... Egy alak most egyszerre felkel:
 „Urak, mit akarnak ezzel az emberrel?!
 Én hallgatni szoktam, történnék akármí,
 De a társaságot így compromittálni!
 Tudják-e az urak, hogy ki ez az ember?!“
 — Támadott nagy morgás, vélnéd, hogy a tenger;
 Kicsoda hát? No hát! — kiáltoztak vissza;
 — „Hiszen ez az ember az a *Bolond Miska*!!!“

Mikor piacon most egy hatost meglátnak,
 Mikor Garibaldi neki megy Gétának,
 Mikor a kaszinó gyűléseit tartja,
 S egy szót sem érthetni az iszonyu zajba:
 Mind e láрма mély csend ama morgás mellett,
 A mit a főntebbi tudós beszéd keltett.

„Tyhü! jaj! miljom adta! — Ez már csunya dolog.
 Már hogyan lehetne tudós, a ki „bolond!“
 Ki le van pingálva, kezében egy léccel!
 Hiszen ez itt minden finnistát léccel!
 No, szép lesz, ha ez a tagságot megnyeri —
 Bolond tudós! ha! ha! per amorem dei!
 Szavazzunk, noha már ez is botrány, hiba!“
 — S szegény Bolond Miskát tették a lutriba.
 És mikor szavaztak, mindannyian rendben,
 Azt végzik el huszan tizenhárom ellen:
 Hogy „Az, a ki bolond, nem lehet tudóssá.“
 — Bolond Miska pedig megnyugszik a sorsán,
 Csak azt szeretné még, abban telnék kedve:
 Ha a tudós viszont bolond so se lenne.

Mit értek és mit nem értek?

Hogy valaki a Zwibackot
 Ermelléki borba mártsa,
 És savanyun egye meg azt
 A mi voltaképen édes,
 Én ezt nagyon csodálom, de
 Mivel sokféle a gusztus —
 Tehát valahogy csak értem.

Hogy az állat, sőt a növény
 Saját földén tud csak élni,
 S Zobracsek és Kipfelhauser
 Jó barátink máshol laknak,
 Ez is nagyon különös — de
 Mivel olyan jó a pörkölt
 Meg az a töltött káposzta —
 Jól van ez is, ezt is értem.

Ha valaki rendes tagja
 Magyar Akademiának,
 S választáskor azt kérdezi:
 Hogy „Ki az az Arany János?”
 A mint nem rég ez megtörtént,
 Irtóztatón csodálkozom.
 De, mert a pókháló néha
 Az ablakot úgy bevonja,

Hogy még a tornyot se látni. . .
 És miután az életben
 Vannak pókok és tökfilkók —
 Tehát jól van — azt is értem.

De hogy valaki, miként a
 Gétai ur, drága pénzen
 Szedje a sok sok kaionát,
 A mi aztán mégis kevés,
 S mellé so se legyen nyugodt :
 Mikor ugy is tehetne, hogy
 Ingyen is szívesen lenne
 Minden ember katonája,
 És lehetne nyugodt, boldog —
 Mikor ezt is megtehetné
 És nem teszi — ezt nem értem.

Ha választani kell.

Kezüket dörzsölve, mosolyogva szólnak,
Niedermayer, Hugyecz, Zboracsek és Brenner :
Hogyan örülnek a mi távozásunkon !
Minő balga még is ez a magyar ember !

Mindig mosolyogva, szépen bántunk velük,
Nem is tettünk nekik semmit se sajátlag,
Mi csak elkészítők finom kezeléssel
A pilulát, a mit mások preskibáltak.

Nem valánk több, mint a békák közt a tuskó,
Nyomtunk is kicsit, de nem tehattunk róla,
Nem tetszett a tuskó ? — Várjatok csak eljön
Az az ismeretes mesebeli gólya.

Eljön hozzátok majd, s maga fejétől tesz
A bajszos főispán, meg haragos esküdt,
Ezek urak lesznek, mi csak szolgák voltunk,
Ezek parancsolnak, mi parancsot lestünk.

Már akárhogy lesz is, édes Niedermayer,
Származzon reánk a jövődéből bármi,
Nem lesz ám az úgy, mint kegyetek gondolják,
Vagyunk ám itt sokan, résen fogunk állni.

Annyi bizonyos, hogy kegyetek kezéből
 Nem kell már mi nekünk még az üdvösség se,
 Kegyetek kezének simogatásánál
 Jobban esnék nekünk magyar kéz verése.

Nem bántja a magyar soha többé egymást,
 De ha bántaná is, jó, csakhogy magyar üt,
 Ha magyar deresen, magyar mogyoróval,
 Magyar hajdútól jön a magyar huszonöt.

Áldomás.

Bolond Miska pezsgőt iszik.
No, az ember lássa!
De ha ötezer felé jár
A prenumeránsa.

Ennyi, igen, ennyi vótum,
Még másra is rá visz,
És a bankó? ... Hátha egyszer
Elnyeli az — árviz.

Bolond Miska pezsgőt iszik,
De hát kiért — halljuk!
Magyarért nem — úgy se lehet
Hogy mi már meghalljunk!

Mozsárba se lehet minket
Összetörni — láttuk,
Ha már egyszer ezt az elmúlt
Tíz évet kiálltuk.

Ki éljen hát? — Nápo Leo;
Te Miska, egyszer már
Ideje lesz még is annak,
Hogy az eszeden járj.

Hisz nem azért éltetem én,
Hanem csak a végett,

Mert ő adta a Miskának
A legtöbb jó képet.

Én miattam, mikor vagyok
Igy jó kedvben uszva,
Megélhet az egész világ,
Török, olasz, muszka.

Hát a német? — Miska öcsém,
Mért hagyod ily hátul?!
Éljen az is! — Kiváltkép ott
Messze, a Lajtán tul.

Az új nemzedék.

No, ezt ugyan megnevelték,
Ezt a mai ifjúságot,
A mely önök keze alatt
Egy magyar betűt nem látott
Köröszkül tiz egész éven —
No, ezt megnevelték szépen
Schrimmer, Schrammer, Schrommer ur!

Árpát adtak nekik enni,
Hogy egyék meg a sasfiak,
S hogy ne tudjanak repülni,
Megkoppaszták tollaikat.
Furesa volt még is valóban —
Tolluk akkor nőtt legjobban,
Ugy-e Schrammer, Schrommer ur.

Históriát nem taniták.
Minek is a nemzet multja?! —
Hanem az még is különös:
Az ifjúság még is tudta.
Sőt sokszor maga is csinált
Egy két cifra históriát —
Ugy-e Schrammer, Schrommer ur.

De nevelték számítóinak;
— Ez a legfőbb, jőjjön bármi —

A cirkuli quadratúrát
 Megtaníták demonstrálni.
 A mag nem is hiába hullt,
 D e m o n s t r á l n i mind megtanult,
 Ugy-e Schrammer, Schrommer ur.

Beszéltek nekik más nyelvén,
 Persze, nekik ez nem tetszék,
 S akkor láták csak igazán,
 Hogy a maguké milyen szép!
 S minden új paragraf alatt
 Lett az ifjú csak magyarabb —
 Ugy-e Schrammer, Schrommer ur.

Jól nevelték már az igaz!
 De bennük is volt ám érzék,
 Jobbra mentek mindig, mikor
 A zabolát balról érzék.
 Nem téveszték el az utat;
 — Mig végre önök lebuktak
 Schrimmer, Schrammer, Schrommer ur.

Ha tíz évre professzornak
 Fölhitták volna Árpádot,
 Magyarabbá bizony az se
 Tette voln' az ifjuságot.
 S azért bármit beszéljenek,
 Én azt mondom: hogy éljenek
 Schrimmer, Schrammer, Schrommer ur!

Mein Herz was willst du mehr.

(Heinéből kifordítva.)

Hát földerült a hajnal
Fölötted igazán,
Oh én kimondhatatlan
Boldog magyar hazám.
A Mohren-gasset immár
Magyarul bekenék,
És szerecsennek hívják —
Szivem mi kell egyéb.

A bakter a toronyról
Már magyarul kiált,
S a német hivatalnok
Elvesz egy replikát
Mely magyarul van írva —
S áttéteti elébb,
Hogy még is hát megértse ;
— Szivem mi kell egyéb.

Egy helyen volt már gyűlés,
S végeztek honfiak,
Nagy szó történt a hajdu —
Uniformis miatt ;
A gombja milyen légyen,
Az fehér volt elébb —
Hát most se legyen rézből —
Szivem mi kell egyéb.

Magyar lesz eztán minden,
A depes, a kurir,
Ha a Finanzdirektor
A főispányra ír;
S ha rendelet szerint már
Az adót beszédék —
Magyar nyugtákat kapnak —
Szivem mi kell egyéb.

Magyar lesz eztán minden,
Az ezüst és a réz,
A posta-mark és firtli,
De kivált a — f a p é n z.
A régi és új egymást
Testvérül ölelék —
Finanz is, hajdu is lesz —
Szivem mi kell egyéb?!

Mi lehet a magyar, mi nem ?!

Csináltak mindent a magyarból,
Előbb imádta a tüzet,
Később ő volt, ki a pogánynak
Örök harc-háborút üzent,
S míg mások forgaták a könyveket,
A műveltséget karddal védte meg.

Hanem mit ér, ha — mondák később —
Magának műveltsége nincs,
Mert a szellem a haza nyelvén,
Ez csak a birtok, ez a kincs ;
S addig csiszolták a rozsdás vasat,
Kazinczy kora egyszer felhasadt...

De a jogról nincsen fogalma,
Jogában — mondák — szűk körü,
Hány milliója, a ki tűr csak,
S jog közt egy osztály él, örül —
De ez a kor is végre megszakadt,
S mondá az ország: hogy a nép szabad.

Sz' ebből mindent lehet csinálni!
Igy szólt később doktor P a t a k,
S elvégzé, hogy a magyar oroszlánból
Német juhót csináljanak.

Csinált is azt, egy nyirható juhót,
Hanem németté tenni nem tudott.

Nagy győzelem örök időkre !
A mi nekünk most megmaradt —
Lehet legyőzni, darabolni
S bár mivé tenni a magyart ;
Hanem belőlünk — egyszer annyi áll :
Németet ugyan senki nem csinál !

1860 végén.

Nem volt ez olyan csunya év,
Mint gondolná az ember végre,
Már csak azért sem, hogy sokakra
Szokottnál hamarabb lett vége.
A kiknek éve kitelett
Még elején a télnek —
Ez volt az év, melyben Hugyecz,
Fresser s Halunk ur elmenének.

Nem volt ez olyan csunya év,
Hogy ép az ajtón kitaszítsák,
Csoszogva jött kaluesniban,
S álarcul sem volt rajta nyíltság.
Mostan sarkantyúban megy el,
Az év is, ugy, a hogy mi járunk —
Eddig mi mentünk más után,
Most mások jönnek mi utánunk.

Nem volt ez olyan csunya év,
Nem járt rossz idő a magyarra,
Közelben győzött szelleme,
Mig távol fölesillámlott kardja.
Rólunk regélt egész világ;
Dicsőség a magyar huszárnak!
Egy közlegényért, ki fogoly lön,
Négy nápolyi tisztet adának.

Nem volt ez olyan csunya év,
 Mely immár elröpül fölöttünk —
 Kik eddig könyünket lesék, most
 Azok akarnák hogy örüljünk.
 Hej örülünk is majd, ha — — de
 Már az idő a hatvanegybe lépett —
 Adjunk hálát, hogy itt vagyunk,
 A magyarok nagy istenének.

Sutyi ur.

Jártam főispánynál, jártam vicispánynál,
 Konferenciánál s minden bizottmánynál,
 Jártam egyeseknél, jártam ketteseknél,
 Kikből kilátszott egy vótum, vagy csak egy fél —
 Mindegyik járásban voltam, pedig hat van...
 Restaurációból még is kimaradtam.

Pedig a szakálom régen megeresztém,
 Minden frakkjaimnak szárnyukat lemetszém,
 Néztam a legnagyobb sast, hogy hol van, hol hát?!
 Meglőttem — s föltüztem kalapomra tollát,
 S vettem oly sarkantyút, hogy lehuzta sarkam —
 Restaurációból még is kimaradtam.

És hogyan beszéltem itt és oda haza,
 Egy hónapja minden harmadik szóm: haza,
 Hamarjába adtam akadémiának,
 Megvettem arcképét multkor Nyári Pálnak,
 Két zászlóm is lengett egy kicsiny ablakban,
 Restaurációból még is kimaradtam.

Pedig jól ismerik az én képességem,
 Tíz évig szolgáltam a vármegyét szépen,
 Szerettem a rendet, három bált betilték,
 Az önkénytes kölesönt behajtam, mint illék —
 Adó s ujonc? — senki nem mult felül abban —
 Restaurációból még is kimaradtam.

Fresszer urhoz.

(Szerelmes vers.)

Megénekeltem én már mindent,
Csak kegyedet nem, angyalom,
Pedig mindennap láttuk egymást,
Mindig akadt rá alkalom.
Ön valamennyi szerkesztő közt
Engem legjobban szeretett;
Hogy az a menykő — — azaz hogy no,
Isten áldja meg kegyedet.

Ingyenpéldányosom volt mindig,
Önhöz ment legelső lapom,
Szerette is, sőt szerelmében
Gyakran tulzó volt ön nagyon.
Ugy szerette, hogy másnak abból
Nyomatni nem is engedett —
Hogy az a menykő — azaz hogy no,
Isten áldja meg kegyedet.

És milyen nyájas vala hozzám!
Minden szóért, sőt semmiért,
Nekem ebben a drága Pestben
Mindjárt ingyen szállást ígért.
És hányszor említé a hüvöst,
Ha én panaszlék meleget —
Hogy az a menykő — azaz hogy no,
Isten áldja meg kegyedet.

Sőt a mi több, kélutazással
 Biztatni hányszor volt kegyes,
 Mi közben szörnyű mosolygással
 Nekem nekem jött egyenest.
 Hogy ismerem-e Josefstadtot
 E szép ligetes telepet? —
 Hogy az a szép menykő -- azaz hogy,
 Isten áldja meg kegyedet.

Beh jó utat kívántam önnek,
 Mikor önt innen eltevék,
 Beh kívántam, hogy akkor lássam,
 Mikor a hátam közepét.
 Utol ne érje soha semmi,
 Se telegráf, se egyebek,
 Még a menykő se — olyan messze
 Vigye az Isten kegyedet.

Kortesdal.

Nem is tehén, ha nem fejős,
Nem is kormány, ha felelős,
Kicsi zsemlye, kövér pék —
Éljen hát a n e g y v e n h é t.

Kiviritott már az öröm . . .
Minden megye legyen külön,
A hány zsemlye, annyi pék —
Éljen hát a n e g y v e n h é t.

A parlament végez hamar,
Nem szokott ehhez a magyar.
Felirat kell s semmi vég —
Éljen hát a n e g y v e n h é t.

Az jó, minél hosszabb az út,
Rosz találmány az a vasut ;
Már én csak szekeren mék —
Éljen hát a n e g y v e n h é t,

Minden menjen át tiz kezen —
Minek tenni egyenesen ? !
Buda nem ért erre még —
Éljen hát a n e g y v e n h é t.

Jobb az, a mi Bécsben készül,
 Hü fiaknak osztályrészül —
 Metélt tészta, gyermekpép —
 Éljen hát a negyvenhét.

OSZK

Ki volt nagyobb?!

(Megint egy parodia a hasonló című költeményre)

Azt se tudtuk a sok között
Voltaképpen ki volt nagyobb,
Az-e, ki az evésre is
Föltalált egy paragrafot?

Az-e, a ki úgy operált
Szabadon a pénz dolgába,
Ugy operált, hogy végtére
Magát is föloperálta?

Az-e, ki a láb-fejét is
Ugy nézte mint adótárgyat,
Vagy az, a ki Rózsa Sándor
Fölött is németül tárgyalt;

És mikoron elhangzott
Hosszu német vádbeszédje,
Fölszólitotta a csikóst
Hogy az már most magát védje!

Nem tudom, hogy melyik volt szebb,
Melyik dicsőbb, melyik nagyobb?
A spicli-e, a ki fülelt,
S a sohajért is földadott?

Vagy ki önkénytes kölesönért
 Megexequált majdnem bőrig,
 Vagy ki dohányunkban turkált
 Hogy magyar-e vagy „Dreikönig“?

Vagy az volt tán a legnagyobb,
 A legdicsőbb mindannyinál,
 A ki mindjárt szuronyt rendelt
 Egy kiesike Szózat mián?

Vagy az, a ki itt bennünket
 Josefstadttal ijesztgetett,
 Dupla stemplit emlegetett,
 Minden író-t majd megevett?

Vagy az, a ki... Sokan voltak —
 Nem tudom, hogy ki volt nagyobb,
 Csak áldom az istenemet,
 Hogy már mennek — pedig gyalog.

Csitt, csak lassan!

Kocsmáros ur, hisz ez itten
 Valóságos kotyvalék bor —
 Nem ilyenhez szoktam ám én,
 Igya meg az apja, a ki...
 — Ne lármázzon az ur... itt van,
 Hogy háborgatják a rendet,
 Ezek lesznek az okai,
 Hogy ha nem lesz országgyűlés. —

Becsurog a viz szobámba,
 A padlóban megakadok,
 Hát ezért is fizessek még?
 Fizessen ám, majd megmondtam...
 — Hát így bánik ön még velem?
 A zsellér a házi urral...
 De már oda lesz a világ
 Így nem lehet országgyűlés. —

Nyolc óra csak s kiesuktak már,
 Csöngetek és nem nyitják ki.
 Nyissa ki kend azt az ajtót
 Mert akkorát rugok rajta...
 — Irtóztató, hogy mindenki
 Milyen későn jön most haza,
 Nyolc óra már, s nem alszanak,
 Így nem lehet országgyűlés. —

Suszter, hallja, ezt a csizmát
Még csak tegnap szabta, varrta,
S itt van, félre áll a sarka,
Már ebben csak nem járhatok.
— No ha még ebben se járhat,
Ilyen görbe szép csizmában,
Én nem leszek az oka, ha
Elmarad az országgyűlés. —

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Egy szónok emlékkönyvébe.

Tisztelt polgártárs, Szprokay,
Hiszszük, hogy vannak okai
A gyűlésen szónoklani;
Hanem, ha meg kell vallani,
Azt szeretnők már, Szprokay,
Ha nem lennének okai
A gyűlésen szónoklani.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Szabadsajtót!

Még elvehetik vagyonod,
Vagy kebeledről gyermeked,
Emberi kéz gyűjtötte azt,
Ez meg anyától született.
De felforr vérem, mikoron
Azt bántják, mi az Istené,
És gátat mernek vetni a
Gondolatok, eszmék elé.

Azt mondják, hogy a gondolat
Fölláztatja a tömeget;
Lázítani csak rabokat
S otromba szolgálakat lehet.
A szabad népnek esze van,
S csak igazságra hallgat az,
Ettől pedig más nem remeg,
Csak a ki bűnös, a ki gaz.

Biztosságról beszélnek ők,
De én azon csak nevetek;
Biztosság ott, a hol egy kis
Betű is félelmes lehet!
Hol, melynek védni kellene
Az ország javát s örökít,
A gyáva géppé vert erő
A holt sorokra öröködik!

Sajtót ide, a mely szabad !
Mert addig minden ámitás,
Ott a hol rab a gondolat,
A tett is hogy lehetne más.
Ha a lánc nektek is nehéz
És kezetek azt leveszi :
Ne a lábon kezdjétek el,
A lelken kell azt kezdeni !

Hát hogy vannak ott?!

„Uteu hamar, ki vele,
 Legyenek hát szabadok!
 Itt az írás: fiaim
 Drága, kedves magyarok!...
 Jaj nem annyit... sok lesz ez,
 S tudja isten mire visz...”
 Csak úgy vannak biz ott, hogy:
 Adnának is meg nem is.

„Pusztuljon a régi had,
 Ugy is sokba jött nekünk,
 Legyen minden magyar... de
 Hátha sokat engedünk!
 Legalább a Finanewacht
 Maradjon meg steierisch...”
 Csak úgy vannak biz ott, hogy:
 Adnának is meg nem is.

„Legyen országgyűlésük,
 Hol mindent eldöntsének,
 Hm!... de meg kell gondolni:
 Pénzügy és a hadsereg!... —
 A Reichsráthba jöjjenek
 A miniszter ebbe hisz...”
 Csak úgy vannak biz ott, hogy:
 Adnának is meg nem is.

„Rosz hírünk jött kívülről :
 Hamar, engedményeket !
 Jó hirt hozott a kurir :
 Nem, egy hajszált sem lehet !“
 Furcsa kúra . . . meleg víz,
 Majd a másik percebe frís . . .
 Csak úgy vannak biz ott, hogy :
 Adnának is meg nem is.

Palóczy halála.

Monda isten Gábielnek :
Haldoklik az ősz becsület,
A világnak legtisztábbja,
Eredj Gábor fiam, hozd föl.

Gábor angyal felelt : Uram !
Nézd, magától emelkedik
Az a fényes, nemes lélek,
Olyan könnyű, olyan tiszta.

Egy vád, egy percz nincs e lelken,
Mely mennyedtől visszahuzná ;
Drága lélek . . . megkisérték
A gonoszok, — de nem adta . . .

Mint a földre te sugárod,
Ugy száll ide az ő lelke,
Mert oly nagyon, nagyon könnyű . . .
Nincsen rajta semmi teher.

Csak áldástól szeretettől
Volt e lélek megtelt, nehéz —
Azt is utolsó percében
Édes hazájának adta.

Köszönjük a szivességet.

Motto:

„A 48-at megadják,
utólagos revisió kikötése mellett.“

Több politikailap.

Kedves édes jó szomszéd ur,
Én meghívom önt ebédre,
Lesz ott étel ötvenféle,
S pezsgő annyi, mint a tenger;
Mondom, hogy én meghívom önt,
Csupán azt az egyet kérem:
Ígérje meg, hogy — el nem jön.
— Köszönöm a szivességet.

Öcsém, én adósod vagyok,
Már tiz éve nem fizettem
Se tőkét, se percenteket,
De most végre elvégeztem:
Hogy fizetek minden áron,
Csupán arról biztosits, hogy
A pénzedet nem veszed el.
— Köszönöm a szivességet.

Azt ígérik fölülről, hogy
Megadják a negyvennyolcat,
De csak úgy, ha előre is
Megígérjük, megfogadjuk
Hogy lemondunk róla szépen.
— Köszönjük a szivességet.

Hova lehet, hova nem.

„Mind pogány az, mind barbár az,
A ki magyar, mind hiába,
Legjobb volna elmenniök
Vissza ősi Ázsiába.“
Ázsiába?... Már az kissé
Még is messze volna nekünk,
De ha így tart még sokáig,
Tán oda is elmehetünk.

„Örökké csak rég elavult
Törvényeik emlegetik,
Alkotmányunk ők megvetik...
Erőszakot, börtönt nekik!“
— Mióta a kulcs nálatok,
Becsület ott ülni nekünk,
Nem félünk mi a börtöntől,
Oda is csak elmehetünk.

„No haneim mi, bár erőnk van,
Nem bánunk így ti veletek;
Még azért se Ázsiába,
Se börtönbe ne menjetek.
Hanem dolgozunk rendbehozni
Segitsetek itten nekünk,
S jőjjetek be a Reixráthba...“
— De már oda nem mehetünk!

A cenki sirnál.

Jó öregünk, ki sirban nyugoszol,
Nem sirunk már ugy poraid fölött,
Jobb is lehet ott lenn a kicsike,
Mint ide fenn a nagy férgek között.

Igaz, hogy tűrni tudtál, oh te böles!
Egész életed egy nagy türelem,
De volt egy, a mi mindig lázított,
S habot vert a te nyugodt lelken.

Az, az hozott önkivületbe, ha
Álarczban láttad az erőszakot,
Mely a tiprást jólétnek nevezé,
S azt mondá: gyógyít, midőn szakgatott.

Oh jó öreg, hát ha most hallanád
Az „alkotmány“ és más ily száz nevet,
És látnád azt, hogy mik történnek itt —
Oh jó öreg, jobb, jobb ott lenn neked.

Óvatosság.

Nem merek irni a viharról,
 Pedig rendkívül szeretem,
 Mikor végig fut, jókat rázva,
 A sok tuskón meg levelen.
 És ezalatt mennydörg az ég, és
 A villám tüze föllobog —
 De nem merek erről sem irni,
 Mert azt hiszik, mást gondolok. . . .

Nem merek irni az utcákról,
 Melyeken nézek szerteszét,
 S látom, hogy kivált egy időtől
 Igen sok bennük a szemét.
 Maholnap járni sem lehet már,
 Mert összegyülni annyi fog —
 De nem merek erről sem irni,
 Mert azt hiszik, mást gondolok.

Nem merek irni chemiáról
 (S vesz a tudomány ez alatt),
 Hogy nem lehet összeizélni
 A vizet és az olajat. . . .
 Egy edényben csak megférnének,
 De mégis külön lesznek ott;
 Hanem — erről sem merek irni,
 Mert azt hiszik, mást gondolok. . . .

Maholnap el sem mondhatok már
Egy jóféle anekdotát :
Hogy Hanzli egyszer az erdőben
Maga alatt vágta a fát.
Mondták neki : megjáród Hanzli !
Hanem ez rajta nem fogott,
S aztán — de ezt se folytatom már,
Mert azt hiszik, mást gondolok.

Mentség.

„Sürgöny“ ujság, hivatalos,
 Föladja a Bolond Miskát,
 Hogy a magyar publikumot,
 Mikor nincsen már falatja
 A reménység kenyéréből,
 Ő táplálja, ő eteti
 Kaprériai krumplival —
 És kérdezi „Sürgöny“ ujság :
 Hogy mit jelent az a krumpli ?
 S honnét vagy on a Miskának
 E különös rokonszenve
 Minden ilyen krumplihoz ?
 És hogy ő egyáltalában
 Minek szereti a krumplit ?

(Boldog isten — hát már eztán
 Megkérdézik tőlünk azt is :
 Mért szeretjük, mért kívánjuk
 Ezt vagy amazt a zuspajzot ?
 Hát az appetitus is már
 Paragrafus szerint menne ? . . .
 Pedig olyan természetes :
 Ételekhez a rokonszenve,
 Faja szerint mindenkinek
 Ez már a vérében fekszik :
 M a g y a r ember a káposztát,

Rist a török, német burger
 A spinótot szereti,
 S hogy Miskának rokonszenve
 Ki-ki tör a krumpli iránt:
 Ennek is az oka megvan;
 Mert csak azért szereti ám
 Bolond Miska úgy a krumplit,
 S örül neki ha termesztik . . .
 Mivelhogy ő — mint tudva van,
 Születésre nézve — tót.

Románé a Reixráthból.

„Kedves drága doktor Brinza,
Miután már kegyed követ,
Szeretném én tudni azt, hogy :
Milyen meggyőződést követ ?

Ha van törvény, a mely alatt
Tartozik a polgár élni,
Lehet-e azt, azonkívül
Más törvényt elítélni ?“

„De ha törvény, hát tartsák meg,
Azért hozták . . . ezt átlátom,
Hanem még sem küzdök ezért,
Mert más mondja, nem a pártom.

Mert belátás, meggyőződés,
Mind csak olyan mellékholmi,
Én azt hiszem mindig, mit a
Miniszter fog parancsolni.“

Ki jár legtöbbet?

Sokat jár a hitelező
Melegbe és fagyba,
Hogy a pénzét, a mit adott,
Valahogy megkapja.

Sokat jár a jó postás is
Sárba és a porba,
Leveleket mindenkinek
Ide oda hordva.

Kereskedő is sokat jár,
Kergetik az árak :
Megtudni hogy a kursusok
Mifélekép állnak.

Tözsér, postás, kereskedő,
Mind mind sokat jár a' —
De legtöbbet Bolond Miska
Föl a policájra.

Bús Vitézhez.

Kaszárnnyás állapotodon,
Kedves barátom : B ú s Vitéz,
Mivel én vagyok humorisztikus :
Lelkem nevetni volna kész.

Most lehetsz ám igazi b ú s,
Ugy nevethetnék, hogy : hihí !
De ismerem a mondatot :
Hodie tibi, cras mihi !

Lyrai versek.

I.

Mikor hitták Bolond Miskát
— Humort találhattak ebben,
Nevetgélve tették meg ezt,
A mire én is nevettem.

Mikor kérdék a nevemet
— Furesaság van a nevemben —
Szintén mosolyogtak egyet —
Aztán hát én is nevettem.

Mikor olvasták a lapot,
És a vétket, a mit tettem :
Ezen is csak jót nevettek —
Én is viszont jót nevettem.

És mikor aztán mondták, hogy :
Itt kell ülnöm egy veremben :
Még erre is nevettek — de
Erre én már nem nevettem.

II.

Nagyon jó az öreg profosz,
Nézegeti a szobámat :

Van-e elég fám, meg vizem —
 S közben-közben kapacitál:
 Hogy lám, milyen jó a státus:
 Rendelt nekem a számomra
 Minden napra ötven krajeárt.

Nagyon jó az öreg profosz,
 Csakhogy kissé nagyon komoly,
 Mondtam neki: mért vagyok itt,
 Elmondtam azt a jó viceet,
 De az öreg komoly profosz
 Erre se tudott nevetni.

Hanem mikor elolvasta
 Aztat az én leveleimet,
 Melyet a feleségemhez
 — Az itteni rendhez képest —
 Német nyelven kelle írnom:
 Mikor ennek elolvasta
 Az ő ortografiáját,
 Már erre a der-die-dasz-ra
 Elnevette magát ő is.

Lengyel ballada.

Pozlovenszky lengyel író
Egymagában megy az utcán,
Szembe vele jó Harapoff,
Ismeretes muszka sbirr.

„Pozlovenszky lengyel író,
Rég láttalak — hát mikép vagy?”

„Köszönöm a kérdésedet,
Hát csak így ni, hát bizony jól.”

„Csakhogy jól vagy Pozlovenszky,
Szeretem a feleleted,
Mert egy muszka tartományban
Ugy is illik, ugy is dukál:
Hogy mindenki boldog legyen,
Panaszkodni tiltva lévén.”

„Hanem mondd meg Pozlovenszky,
Mért fekete a te orrod?
Talán bizony párbajt vívtál,
Vagy talán oda ütötted
A hova nem kellett volna?”

„Nem vívtam én semmi párbajt,
Se nem ütöttem az orrom

A hova nem kellett volna,
S hogy az mégis oly fekete :
Azért van, hogy tokban hordom,
Tokban hordom az én orrom,
Mert tok nélkül ti az ember
Orráról is leolvastok
Valami szörnyű áthágást. “

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Karácsonykor.

So se hittem, hogy még egyszer
Egy Krisztkindlim is legyen,
A ki boldog karácsonykor
Mindenfélét hoz nekem.

Pedig van most, ki nekem be
Sonkát, kenyért, meg bort hoz,
Mondanom se kell talán, hogy
E Krisztkindli a — profosz.

Uj évre.

(1862.)

Jaj, mit adjak, jó magyarom,
Én neked uj évre,
Hisz magamnak sincsen abból,
A mi neked kéne....

Vagy legalább mit kívánjak?
Évedet hogy töltsd el:
Hogy a jó Isten áldjon meg
Sok szelid erkölcsessel?

Ezt sem — ezt sem... nem merek már
Kivánni a jóból,
Hiszen úgy is torkig vagy te
A jóakaróktól.

Hiszen annyi jót kívánnak
A sok Allgemeinék,
Annyi sok jó kívánattól
Csoda hogy megvagy még.

Mégis egyet: Adjon az ég
Aztat, a mi nincsen,
S e sok jóakaróidtól
Mentsen meg az Isten!

Jó dolog.

(Bolond Miska tolla alá énekli egy kutya)

Jó dolga van a kutyának,
Jó dolgom van én nekem,
Akármilyen idők járnak,
Jól ihatom, ehetem.

Kevés ugyan, a mit dobna,
Kis falatka az nagyon,
Hanem én a tányéroknak
Fenekét is kinyalom.

Néha fejemhez is dobják
Egy helyen a csontokat,
De ha kiver egyik gazdám,
Ugy jön, hogy más befogad.

Mert a kit még megugattam
Tegnapi nap reggelén,
Annak ma farkat csóvállok,
S hű kutyája leszek én.

S a mint ekkor gazdám más lett,
Én is mássá válok át,
Ma még voltam szabad szájjal,
Holnap hordok szájkosárt.

Járok én egyszer lenyirva,
 Járok másszor bojtosan,
 A hogy a gazdám akarja,
 A hogy neki kedve van.

De így vagy úgy, bármely bőrben,
 Jellemem : hogy ugatok,
 S mindenféle körülmény közt,
 Én csak kutya maradok.

Pénzoperáció.

Összegyültek, tanácskoztak,
Mind, kik birtak ott nagy észszel,
Vala pedig a thema az :
Hogy hát nekik bizony pénz kell.

És sokáig tanácskoztak,
Végét se lehetett várni,
A publikum kíváncsi volt :
Hogy mi lesz a vége már, mi ?

Igaz, hogy a tárgy nehéz volt,
Körnégyszögnél is nehezebb :
Hogyan lehetne fedezni
Ama szép deficiteket ?

Hanem annyi konferenctől
A publikum mindent várt ;
No, ezek most fölfedezik :
Hogy csinálják a gyémántot.

De kisült, hogy a hold alatt
Uj csakugyan nincsen semmi,
S tiz hónapi munka után,
Szól a régi nóta csupán :
Hogy az adót kell emelni.

Semmi új az ég alatt.

Szólt a cigány a rajkókhoz :
Mi kell nektek, oh rajkóim :
Pecsenye vagy száradt kenyér ?
Válaszszatok kedvetekre
Hanem előre is mondom :
Ha pecsenyét választotok,
Hát biz azt nem fogtok kapni.

S szólt a lovag a Reixráthoz :
Mi kell önöknek uraim :
Szabad sajtó esküdszékkal,
Vagy más sajtó Staatsanwalttal ?
Szavazzanak tetszésükre ;
Hanem előre is mondom,
Ha esküdszékre szavaznak,
Hát mi biz azt nem adjuk meg.

Vigadjatok.....

Vigadjatok, vigadjatok,
Ti néktek áll most a világ,
Mit is tegyen mást az ember,
Ily hosszú farsangon kivált.

Mi csak távolról nézzük most,
Kinek szélesebb a kedve,
Ki járja jobban a waltzert,
És ki danol elrekedve?

Hanem egyszer a ti vidám
Farsangotok éri végít,
És mikor az éri végít,
A mi kedvünk megkezdődik.

Hanem akkor csapunk is majd
Olyan hangos mulatságot,
Milyet egy évtized óta
Ez a föld nem igen látott.

És a mi legfuresább, az lesz
Ebben a mi farsangunkban,
Hogy mi csak danolunk hozzá,
S majd ti táncoltok legjobban.

Egy journalista emlékkönyvébe.

(Midőn tizenkettő-magával a vádjában állt.)

Biz jobb volna, ha hallgatnál,
Mért hallatni szavadat? . . .
Bolond az már a világban,
A ki most mond igazat.

Homályosan ég a gyertya? . . .
Alkalmatlan? — Meglehet,
De ha hamvát veszed, meglásd
Megégeted kezedet. . .

Gyors haladás? — Ez is szép szó,
De meglásd, hogy hova visz,
Hol egy lépést sem téhetsz majd,
Oda visz ez, oda biz. . .

Bolond szóljon, — világítson
A gyertyának a bele,
Haladjon a ló és vasut, —
De az ember ne tegye!

Széchenyi az égben.

Kinek a föld már enyhét nem adott,
Azt befogadta im a kegyes ég;
Én vagyok az, teremő Istenem!
Ki oda lenn oly sokat szenvedék.

Nem panaszképen mondják ezt neked,
Uram teremtőm, az én ajakim,
De felsajog még itt egedben is,
A mit szenvedtem ott lenn, az a kin.

Én vagyok az, ki álmaimban is,
Hazámnak üdvét hordtam lelkemen,
És jött a félreértés ideje:
Midőn azt sem hívék, hogy szeretem.

Én hulltam az örvénybe, a midőn
Őt, őt féltettem, hogy majd bele jut,
S midőn észszikrát vágyék gyujtani:
A magamé volt, a mely kialudt!

És visszajött a szikra, oh de jaj!
Romokat világított csak nekem,
S ki holtakat vágytam támasztani,
Im — én lettem a halott oda lenn.

Nem, nem halott, ... mert halnom kelle oh!
 Még egyszer, újra — jött a vérkereszt;
 De nem panaszkolok, — te tudod, uram!
 Hisz talán mind megérdemeltem azt.

De hogy magát most minden Változy,
 Tanítványomnak mondja oda lenn,
 S az égben sem hagy békét énnekem :
 Mivel érdemlém ezt meg Istenem ?!

Az én politikám.

Ha látom, hogy Lengyelország,
 Avagy az a Hesszenkasszel,
 Vagyon igen vékony lábon,
 S még ezen is láncot csörget,
 Azt mondom, hogy : ejnye ! hm-hm,
 Hanem azért mindig hiszem,
 Hogy majd azt a vékony lábat
 Egyszer a láncból kihuzza —
 Ez az én politikám.

Napok mulnak — és Kasszelben
 Az adót mind exequálják,
 És a lengyelt kancsukázzák,
 Minden jogból guny van üzve,
 S joga a szuronynak van csak :
 Azt mondom, hogy : teremtetten !
 Hanem azért jó kedvem van,
 S haragszom csak a gyávákra,
 Kik hiszik, hogy mindig így tart,
 Mert hát én nem hiszem ám azt,
 Hogy az sokáig így tartson —
 Ez az én politikám.

Ha egy házban sok a féreg,
 Patkány, egér és poloska,
 Hát még erre is idő kell,

A míg ezek elpusztulnak ;
 Még egy fának is hány év kell,
 Hány vihartól hajlik az meg,
 Mennyi féreg pusztitgatja,
 A míg végre hát kinőhet,
 S szembe nézhet a viharral —
 Hát azután egy országnak,
 Minő az a Hesseknasszel,
 Meg amaz a Lengyelország,
 Egy kis idő hogyne kéne ? ! —
 Hisz pár hónap, sőt esztendő,
 Ember életében sem sok,
 S nemzeteknek életében
 Hónap és év pillanat csak —
 Ez az én politikám.

Hiszem a jó győzedelmét,
 És mindennek, a mi gonosz,
 Gyáva és rosz, megbukását,
 Hiszem, mert a szívem mondja,
 Mert Isten is tanította —
 Hogy mikor ? — azt nem is kérdelem :
 Ki a jónak győzedelmét
 Egypár hitvány naphoz köti,
 Az haszonból lehet csak jó,
 S bizony bizony nem érdemli,
 Hogy aztat a jót megérje —
 Ez az én politikám.

Más ajtaja előtt.

Német skribler mi rólunk ír,
 Sok itt a baj végtelen :
 Régi jog és új hóditás,
 Kevés magyar s száz elem —
 Hát ott az a kis adósság,
 Meg az a tiroli pör? . . .
 Német skribler nem bánja — s más
 Ajtaja előtt söpör.

Burkus kormány beleszól, hogy
 Mit csinál a hesszeni,
 Az alkotmányt meg nem adja,
 De az adót beszedi;
 Hát náluk a hadi budget
 Talán senkit sem gyötör? —
 Burkus erre hallgat — és más
 Ajtaja előtt söpör.

A spanyol meg Mexikóra
 Disputálja, mi a jó,
 Pedig otthon is elkelne
 Egy kis konstitúció;
 Pétervárott is sok a baj,
 S muszka lengyelekre tör —
 Egész világ mostan a más
 Ajtaja előtt söpör.

Csak a magyar kommótizál,
 Várva munka idejét,
 A gabna most érik, de még
 Az aratás nincsen itt;
 Ha ez megjön, s konkoly, szemét
 Nagy rakásra növe föl:
 Majd a magyar akkor maga
 Ajtaja előtt söpör.

Kik a boldogek ?

Lengyeleknek az orosz konstituciót ád :
 S énekelni nem szabad semmi lengyel nótát.
 Igérgeti nekik, hogy : lesz majd országgyűlés,
 S valóban, a lengyel a kaszányákban gyűl is.

A hesszeni herczeg is ígérget reformot,
 S meg is tartja szépen azt, valamit csak mondott.
 Reformálja policájt, hol három volt, négy lesz,
 S pincéből a raboknak a l s ó h á z a t képez.

Porosznak is gyönyörű szabadság van adva,
 A mi csak a szívéen van, mind azt kimondhatja,
 A kormánynak kevese vagyon ehhez képest,
 A parlament beszélhet, ő pediglen végez.

Montenegró is k a p most sokat a töröktől,
 Adnak a görögnek is, szinte bele görbül,
 Senki sem ad semmit az Angolnak, Hollandnak :
 De boldogok is azok, kik — semmit se kapnak !

Egyformaság.

Angliában a katona
A polgárral mind egyforma.
De hát másutt? — Én tagadom,
Hogy nálunk is úgy nem volna.

Leginkább bebizonyítja
Ezt a szép egyformaságot:
Hogy kapnak ők mind a ketten
Minduntalan új „Aufschlágot.“

Furcsa kertészek.

Láttam én már kertészeket,
Kiknek volt egy öreg fája,
Több százados derék fája,
Hanem haragudtak rája.

Igen nagyon nagy árnyat ád,
Hiszen pompás idők járnak,
Alkalmatlanok ez árnyak,
Le kell vágni egy pár ágat.

Hanem jöttek meleg napok,
S a fa közönyösen ott állt,
Ágait elpusztították,
Védelmet nem is adott hát.

Meleg idők multak — no most
A fát majd ápolják nagyon,
Hogy melegben árnyat adjon —
Dehogy, dehogy — nyesik agyon !

Kiáradt.....

Kiáradt a tenger,
Nem fogta a fegyver,
Hogy ne mert hát volna
Róma ellen szállni —
Szegény Garibáldi.

Most se fogta volna,
Ellenség golyója. —
De a testvéreknek
Nem tud ellenállni —
Szegény Garibáldi.

S kiket szabaddá tett,
Azok teszik rabbá,
Kiknek hajdan tetszett,
Két országot szerzett —
Szegény Garibáldi.

Megy már, megy a gálya,
Viszik a rabságba —
Zárva minden ablak,
Szomoru ezt látni —
Szegény Garibáldi.

Ahogy történt.

„Kedves urunk, Garibaldi,
Nézz csak ama völgyek felé;
Ott ellenség közeledik...“
„Olaszok ők, nem ellenek,
Csak, fiaim, ne löjjetek!“

Csatárláncba állnak immár,
Trombitájuk támadót fu,
Ki vannak a kardok huzva,
Igy jóbarát nem közeleg —
Csak, fiaim, ne löjjetek!

Pereg a dob, puska pattog,
Sivit, füttyül a golyó is.
Hadtársaink, barátaink
Sorra halnak, vagy vérzenek —
Csak ti azért ne löjjetek!

Oh jaj, urunk, hisz magad is
Kézen lábon meg vagy löve,
Ha semmiért, oh e vérért
Boszut kívánnak az egek —
Ne, fiaim, ne löjjetek!

Utczasarkon.

Utczasarkon áll valaki,
 S nézi, hogy egy a másiknak
 Kihuzza zsebkendőjét,
 S aztán elmegy békességgel....
 Hallja az ur! Hiszen maga
 Láttá, mikor az az ember
 Kihuzta a zsebkendőmet,
 S nem szólt semmit, .. — Nem biz én, mert
 Volt ő neki egy nagy botja,
 A hallgatás czélszerűbb volt,
 S azért kérem is az urat :
 Hogy ne tessék gyanusítani.

Száz percentet kérnek tőlem
 Egy iszonyu uzsorában.
 Hernyó urfi ajánlgatja —
 Hernyó urfi, ön nagy hibás.
 Mit? Én? — No csak az lenne szép!
 Hiszen azt a nagy procentet
 Nadály ő nagysága kéri;
 Én csak olyan szenzál vagyok :
 Magyarul a közbenjáró;
 S ezért kérem is az urat :
 Hogy ne tessék gyanusítani.

Jaj jaj, Náni, hisz ez spinót!
 Micsoda dolog ez? mikor

Én töltött káposztát mondtam,
 Egye meg, ez nekem nem kell. . . .
 Spinót? . . . No már nem mindegy az?
 Hát ez is nem főzelék-e?
 S én is káposztát akartam,
 De azt mondták a piacon,
 Hogg a káposztára talán
 Tizenkettőig kell várni; —
 Én ezzel csak jót akarok,
 Célunk csak egy: a jóllakás,
 S nem jobb-e a kora spinót,
 Mint későn ama káposzta?
 Hanem hálátlan a világ,
 Nem is tudnak most egyebet:
 Csak az embert gyanusítani!

Volnék.....

Volnék balettánczos
Akármelyik karba,
Rugdalódzhatnám én
Akkor jobbra balra.

Volnék haji fodrász
Deletter boltjába, —
Belekaphatnék ott
Egy és más hajába.

Vagy volnék kórista,
Érném el e vágyat,
Hogy kiabálhatnék,
Nem fogva a számat.

Nem vagyok se tánczos,
Fodrász, se kórista,
Hanem vagyok én a
Szegény Bolond Miska.

Lengyel románcz.

Mind elmentek, — ki kaszával,
Ki meg mással, a mit kapott ;
Csak egy ifju maradt hátra,
A ki nagyon szerelmes volt.

A ki nagyon szerelmes volt,
Kinek szíve nagyon égett. . . .
Ah de nagyon szeretlek én,
Meg is halok én te értted !

Hess, te gyáva, felelt a hölgy,
S föllángoltak arczvonalmi,
Hess, te gyáva, nem érettem :
Hazádért kell most meghalni.

Kakas Mártonhoz.

Jaj te Marcsi, nem hiába
Hogy grófokkal vagyon dolgozod :
Hanem ugyan fenn is kezded.
Én csak egy, meg két hónapra
Fogadtam föl eddig szállást,
S erre se fizettem semmit. . . .
Te meg szállásodat mindjárt,
Egész egy évre veszed ki,
S még előre fizetsz rája
Ezer és egynehány pengőt. —
Jaj te Marcsi, de nagy ur vagy,
Nem hiába, hogy te neked
Gróf urakkal vagyon dolgozod.

De bolond vagy lengyel....

„De bolond vagy lengyel barátom,
Kaszát veszesz kezedbe ;
Mit akarsz ezzel puska, ágyu,
És a várakkal szembe ?“

„Én is látom, hogy ez bolond harcz,
Nem is tudok remélni —
De inkább halni, mint oroszlán,
Semhogy mint kutya élni.“

Oh hatalmas Anglia !

Oh hatalmas Anglia !
Van flottád és sereged,
S százszor mondád, hogy a szegény
Lengyel népet szereted. —
Vártam, hogy majd mit adsz nekik,
Vajjon mi lesz az, mi a' ?
S z i m p a t h i á t adsz te nekik. . . .
Oh hatalmas Anglia !

Oh hatalmas Anglia !
Nekem nincsen seregem,
Csak egy falapátom, melylyel
A legyet se verhetem. . . .
Lengyel iránt dolgom mégis
Vittem, mint te, annyira :
Annyit én is adok, mint te
Oh hatalmas Anglia !

Románcz.

Hova hova, herr von Schwindler,
 Pompás Bécsnek városából?
 Butorostól, mindenestől
 Hova tetszik költözködni?

Hát én bizony, kedves Vetter,
 Pestre megyek kicsit lakni. . . .
 Pestre? Pestre? . . . Herr von Schwindler,
 Mit gondol um Gottes Willen?! . . .

Hát biz én azt gondolom: hogy
 Az ügyeim roszul állnak.
 S a mint látom előbb utóbb,
 Egy bukás lesz ennek vége.

És ha már most itt bukom meg:
 Azt mondják majd: hogy a Schwindler
 Fényűző és tékozló volt,
 Ez buktatta meg a Schurkot.

De ha Pestre vándorolok,
 S ott egy kicsit lavirozok,
 És azután ott bukom meg,
 A Freundok így nyilatkoznak:

Jaj, nem csoda, . . . csupa magyar
 Űzérekkel állott össze,

S aztán az a magyar hitel,
Az a magyar törvénykezés!....

Oh az a jó, derék Schwindler,
Biz azt nem más buktatá meg,
Csupán az a — hogy is hívják? —
Az a g'wisser „Corpus Juris.“

OSZK

A boldogtalan szakács.

Valamennyi szakács között,
Ki itt élt még a nap alatt,
Valamennyi közt én vagyok
A leg-legboldogtalanabb.

Tálalnom kell minden héten
Az érdeemes közönségnek,
Hanem azt senki sem kérdi:
Miből csináljam az ételt?

A marhákat és ökröket
Nagyon bajos vágni nekem —
De hát aztán, kérem szépen
A levesem miből legyen?

Valamire jól rászózní
Szintén igen kényes dolog.
De hát aztán hogy adjak izt
Annak, mibe bele fogok.

A paprika még nehezebb.
Mondják: csak jó paprikásan! —
Egy kis stockfist, ezt szeretjük;
De nem megy — kérem alássan.

A tüzet is mindig fujják,
Ujjamat is megégettem,

S a sok tüzre való tuskó
Mind tövises — lehetetlen!....

Valami jó, kedvelt ételt
Nem is adhatok már én fel,
Csak külföldi csiga, béka,
Ebből áll az egész étel.

Tálalok én egy-egy kedvelt
Falatot is ugyan néha;
De már nem is igen nézik:
Azt hiszik, hogy ez is béka.

Pedig, hogy ha jól megrágnák,
Mást, mást lelhetnének abba' —
Mert stockfis az — csakhogy kissé
Prézlivel van betakarva. . . .

A „Gegenwart“ halálára.

Meghalt biz az, hamarjába,
Részvétlenség-kolerába,
Ez volt neki, a szegénynek,
Gyógyíthatlan nyavalyája.

Habár meghalt, nem mondhatni,
Hogy „szelleme elköltözött,”
Mert biz neki soha sem volt
Szelleme — a többi között.

Egy miniszterről.

Azt írják egy miniszterről,
(Nevezzük Bismárknak,)
Hogy színházba soha se megy,
Csak mindig vasárnap.

Sokan törik a fejüket,
Sokan találgatják :
Mért választja erre épen
A hét vasárnapját ?

No, én tudom, mért választja . . .
Hát csupán a végett :
Hogy valahol ő is hallja
Tapsait a népnek.

Ott künn voltam....

Ott künn voltam az erdőben,
Ott künn voltam, s észre vettem,
Hogy ott künn a fák között is
Ugy megy, mint itt az életben.

Hernyó, dongó, légy és darázs
Repül ott is szép nagy számmal,
Dalos madár bokorba bú,
Nem is repül, alig szárnyal.

Törpe kis fát, mely meggörbült,
Az utolsó szellő sem bánt,
S vihar, minden, azt tördeli,
Azt a sugár, egyenes fát.

És a tuskó ott is boldog ;
Mért is busulna a dőre ?
Azt gondolja, hogy valamit
Majd csak faragnak belőle.

Láttam mindent, csak azt nem, hogy
Sasfészekben, dus lomb alatt,
Verebek gyűljenek össze,
És aztán csiripoljanak.

Jó állapot.

Minden népet a világon,
Százfélekép bolondítanak :
Rámondják, hogy csak értük van
A hold, a nap, vagy a csillag.

A töröknek azt mondják, hogy
Menyben várják legszebb hurik ;
Az indusnak : hogy az boldog,
A ki a Gangesbe ugrik.

A siamit bolondítják
Holmi fehér elefánttal ; —
Kinézernek azt mondják, jó :
Hasát késsel verni által.

Csak mindenkit bolondítanak
Valami szép állapottal :
Hogy a jövő, vagy a jelen,
Nekik valami jót foglal.

De senkit sem bolondítanak,
Mint a poroszt — — olyan nagyon :
Midőn azt mondják, hogy náluk
Alkotmányos élet nagyon.

Ellenségim.

A „V e z é r“nek pár hó előtt
Semmi se fájt olyan nagyon :
Mint hogy a „Bolond Miskának“
Sok prenumeránsa legyen.
Szidta soká, míg sirba szált,
S a pénzt is magával vitte :
Tudnillik publikumját,
Melynek azt se mondta : kvitt-e ?

„D o n a u“ is felszólalt párszor,
Szegény „Bolond Miskát“ mosdva :
Egyszer azt is mondta róla :
Hogy hát biz az „zuglapocska.“
S ime, a zug neki készült,
Neki lett rá igaz jussa —
Négyszögü zug, négyszögü sir,
Abba teszik juliusra.

„H a n d a b a n d“ is egy időben
Jókorákat ütött rajtam,
Még akkor is, a midőn már
Én, j ó b o l o n d, elhallgattam....
S im, a rossz hír azt beszéli,
Neki is már leszen végi....
Jaj, ha mind így elvesznének,
Bolond Miska ellenségi !

Egy olvasóm emléklapjára.

Nem mondom én, hogy desperált ne légy,
Ha az idő rosz, s a vetés kiég;
Hogy ne busulj: a buza bárminő;
Tudod te is, hogy jön még jobb idő.

Nem mondom én, hogy kétségbe ne ess,
És sirhatnál bár, azért is ne vess —
Hisz szived büszke, s átlátó eszed,
Tudom, hogy ezt te úgy is megteszed.

Nem is mondok én semmit teneked,
Se hogy azt tedd meg, se hogy ezt ne tedd —
Hogy honnan szaladj, hol meg helyet állj —
De mondom ám' azt: hogy — prenumerálj!

Bucu a koritniczai forrástól.

Köszönöm hűs cseppjeidet,
Köszönöm szép árnyaidat,
Hogy én roncsolt tagjaimat,
A melyek a sok üléseben
Egy kiesikét elromlottak —
Mégis csak meggyógyítottad.

Köszönöm, hogy kezem, lábom,
Májam, vesém, meg a lépem,
De legkivált körmeimet,
Az én szegény körmeimet,
Mikre annyit koppintottak:
Mégis csak meggyógyítottad.

Csak kettőben nem segítél,
Te, különben áldott forrás:
Azt a hideg gyűlöletet,
A mi itt van a szívemben
Minden iránt, a mi giz-gaz,
A mi olyan ellensége
Kozákoknak, Zajtungoknak,
Képmutató barátoknak,
Ezt te meg nem gyógyítottad.

S azt a forró szeretetet,
A mi itt ég a szívemben,

Magas és szent eszmék iránt,
A melyeket egyébiránt
Nem irok most e papirra
(Mivelhogy nincs erre időm,)
Ezt a forró és rajongó,
És oly bolond szeretetet:
Ezt se gyógyítottad te meg.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Szerelmes vers a muszkához.

Oh nem a „Nord“ szeret téged,
Kedves, édes, drága muszka,
Oh valóban nem ez szeret,
Ki a dicséretet neked,
Mint egy cigány, pénzért huzza.

És nem is a „Kreuzzeitung“ az,
Ki igazán szeret téged,
Bár kedvese vagy te neki,
S a porosznak dicsérgeti,
Veled való szövetséget.

És nem is a „Vaterland“ az,
A ki szeret téged muszka,
Bár mindenben védi j o g o d,
S mondja: csak e z t gyakorolod:
Lengyeleket fára huzva!

Még a „Theims“ se, ezt se gondold,
Hogy valami jó barátod,
Bár tintáját minden perczen,
Az intervenció ellen,
Patak gyanánt folyni látod. . . .

Nem óh muszka — egynek sem vagy,
Mint én nekem, olyan drága —

Óh szép muszka! Óh jó kozák!
Senkit — senkit nem köt hozzád —
Mint engemet, oly mély hála.

Nekem vagy csak lelki s z ü k s é g ,
Óh jó muszka, drága lélek —
Nélküled én el sem lennék :
Mert vajjon most kit üthetnék,
Ha téged se üthetnék ?!

OSZK

Ha a róka....

Ha a róka a kis csibét,
Kerítésnél fojtogatja,
Doronggal jön védelmére,
Szomszédok kicsinje, nagyja.

Zsiváynak is, a kiről már
Elvégezték azt : hogy vége,
Oda adnak egy prókátort,
Hogy pro forma mégis védje.

Van védője, van lovagja
Hütlén nőnek s a kéjhölgynek,
Akadnak rá gavallérek,
A kik értők lándzsát törnek.

Róka, kéjhölgy, zsivány, minden
Talál védőt a világban,
A hős lengyel vérzik csak el
Védtelenül, egymagában.

Kutyakiállítások.

Egész világon kutyatárlat,
Minden kutyával kérkedik,
Francia ölebét mutatja,
A berlini meg pincseit. . .

Hitzing jó kopókat mutat fel,
Melyek hajtanak át meg át. . .
Még az angol is produkálja
Londonban az ő bulldogát.

Hát mi a magyar kutyafajjal
Mért késünk ugy, — ez mi dolog?
Hisz hát nálunk is vannak, hisz hát. . .
Aportra kész szép ifju vizslák,
S vén, sompolygó komondorok.

Az orvosok és természettudósok tiszteletére.

Már hiába, már hiába,
Bennünk a kegyelet vére,
Sokat teszünk az orvosok
S tudósok tiszteletére.

Pestváros a szűkölködők
Ugy is nyitott perselyébe,
Bele tesz ezer forintot,
— „Tudósok tiszteletére.“

Császárfürdő jelenti, hogy
Szobákat tett nekik félre,
S ötven krajczárért od'adja,
— „Tudósok tiszteletére.“

Színháznál is intézkedés
Ugyancsak jól meg volt téve,
Ime „Faust“ „fölemelt árral,“
— „Tudósok tiszteletére.“

No, hogy immár a magamét
Én is csak megtegyem végre —
Elfogadok prenumeránst —
— „Tudósok tiszteletére.“

Apró versek.

I.

Tyhü!... jaj, most itt e partokon
Mennyi sok döglött hal vagyon,
A mult heti vihar alatt
A menykő verte mind agyon.

Ez a menykő is untalan
Ottan jár, a hol nincs helye ;
Mindig máshova üt bele,
Nem oda, hova kellene !

II.

(A fűvészkertben vad embert
Mutogat mostan valaki,
Valóságos nyers hust eszik,
S a vért abból úgy szopja ki.

Mikor benn voltam, nem igen
Nagy számu publikum vót :
Tán mert ingyen is láthatni
Elég uzsor s vérszopót.

III.

A muszka Moller ezredes,
Ez az a nagy ember, a ki
A pápa ő szentségét is
„Rebellisnek“ mondotta ki.

„Allgemeine“ nek baj csak ez !
Töri fejét nagy gondokon :
Ha „rebellis“ a pápa is,
Mi legyünk mi már akkoron ?!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Egy régi öreg bundához.

Bunda, bunda, félre lőkve,
Kitéve a kis molyoknak —
Nem kellesz most, szép idő van,
Máskéle takarót hordnak.

De óh bunda, öreg bunda,
Ne, ne keserítsen ez meg!
Meglásd, ha majd rossz idő jön:
Milyen mohón elővesznek.

Az inség után.

A vetések, hál' istennek,
Mindenfelé szépen kelnek :
Ősszel lesz meg már, ugy látom,
A mi nem volt meg a nyáron.

Volt, volt részvét, nem tagadom,
De hát még se olyan nagyon,
Részvét mellett látunk mást is,
Adás mellett — levonást is.

Hanem már most nincs oly nagy baj,
Lesz kenyér, ha nem is vajjal,
Doktor Geitzig ur ne féljen :
Nem halunk meg talán éhen. . . .

Már ez velünk sokszor történt :
Török, tatár tiprott törvényt.
Éhség is volt sokkal nagyobb :
Uton feküdt a sok halott.

Már azt hitték, hogy hát végre,
A magyarnak immár vége,
Mi megmentse, semmi sincsen —
S akkor közbe jött az — Isten !

Betegségben.

Beteg szegény Bolond Miska,
Beteg biz az, bár nem nagyon,
No de más is megbetegszik,
Ha ilyen rossz idő nagyon.

Először is hurutos lett,
Mint valami tenorista,
És e miatt nem adhat most
Erősb hangot Bolond Miska.

Másodszor meg, jégen járván,
Megütötte lábikráit,
S nem járhat most egyenesen,
Csak úgy biczeg, csak úgy sántít.

Harmadszor meg a hidegben
Elfagyott az ujja s körme —
Karmolászna ezen azon,
De hát biz az le van törve.

Negyedszer meg, . . . de ki győzné
Ezt a sok bajt elmondani,
Hurut, nátha, ily időkben,
Oly természetes valami. . .

No de lesz még más idő is :
Kifogyunk a fagyból, hóból,
Kisüt a nap — s majd akkorra,
Bolond Miska is meggyógyul.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

A hét legnagyobb átok.

(Mérges emberek használatára modernizálva.)

1.

Szálljon le szerencséd,
Oly nagyon essék le :
Mint börzén a török
Papirok értéke.

2.

Kapj egy lengyel depest,
S ha zsebedben van már :
Murawieff elé
Ugy vigyen egy zsandár.

3.

Akkor lásd a mennyet
S ennek üdvösségét :
Mikor lengyel látja
Angol segítségét.

4.

Annyi búzád legyen,
Annyi gyümölcs fádra :
A hány prenumeráns
A „Botshafterkára.”

5.

Minden boldogságod
Oly hamar szételessék :
A miként az angol
S francia szövetség.

6.

Mint lengyel a muszkát,
Magyar a tubákat,
Akképpen szeressen
Legjobbik barátod.

7.

(S midőn végre semmi
Ütni való nincsen :
Viecz-lap szerkesztéssel
Verjen meg az Isten.

Országos Széchényi Könyvtár

A Duna tetején.

Négyszáz és hat év előtt
Duna be volt fagyva,
S harmincezer nemes hős
Ugy kiabált rajta.

Mátyás királyt élteté
Erős, nyomós szóval,
Ágyu mellett csatlós állt
Füstölő kanócczal.

És rivalgott a sipok
S kürtök egész sorja,
Gellértnek ha keze van,
Fülét is befogja.

.... Négyszáz és hat év után
Duna ép úgy fagyva,
S harmincezer zagyva nép
Csuszkál, mászkál rajta.

Füstölög is valami,
De ne félj e füsttől:
Onnan jön ez, a virstlit
Melegítő üstből.

S mi a sipot illeti,
Ez is szól most újra,

Csakhogyz biz ezt, jó öcsém,
A pereczes fujja. . . .

Zaj is van, . . . a trandlisok
Fügét kiabálnak. —
Oh keserű humora
A mulandóságnak !

A női árucsarnokban.

Vegyetek, vegyetek !
Kinálják a szép kezek !
Szebb itten a selyemkendő,
Többet ér ez itten, többet,
Szenvedőknek arczáról is
Letörül az egy pár könyet. . .
A ki vesz, a ki vesz,
Mostan nemcsak annak lesz.

Vegyetek, vegyetek !
Kinálják a szép kezek !
Ez a pohár, mit itt vesztek,
Nem olyan ez, oh másforma :
Szegény, távol szenvedőknek
Szomjuságát is eloltja. —
A ki vesz, a ki vesz,
Mostan nemcsak annak lesz.

Vegyetek, vegyetek !
Kinálják a szép kezek !
Ez a kelme, ez a köpeny,
Ugy van szöve, úgy van varrva,
Ki megveszi, vele sokak
Sebeit is betakarja. —
A ki vesz, a ki vesz,
Mostan nemcsak annak lesz.

Vegyetek, vegyetek!
 Kínálják a szép kezek....
 A ki itten vesz egy gyűrűt,
 Nemesak kedvesének veszi;
 E gyűrűvel a szenvedők
 Háláját is eljegyezi....
 A ki vesz, a ki vesz,
 Mostan nemesak annak lesz.

A legszebb divat.

(Az inség idején)

1.

Gépgyárt nyitni a lordoknak,
 Árulgatni köszenet,
 Kimondani: hogy az angol,
 Beleszólást nem szeret,
 Se a lengyel, se a dánus,
 Se pedig más ügy miatt:
 Ez a híres Angliában
 Mostanában
 A divat.

2.

Bulony taván koresolyázni,
 Mint a császár koresolyáz,
 Adress felett éljenezni,
 Hogy majd leszakad a ház;
 Egymás drága szép estélyén
 Meghallgatni Pattikat:
 Ez a Frankok nagy honában
 Mostanában
 A divat.

3.

Hamburg, Bréma s más helyekben
 Tartani szép dictiót,
 S dicsérni a szép huszárvért,
 Dániában mely kifolyt —
 Occupá- vagy exequálás,
 Vitatkozni e miatt :
 Ez a Németek hónapján
 Mostanában
 A divat.

4.

Tenni, menni, alakítani
 Boltokat és szinpadot,
 Másnak adni a kevést is,
 Mit az ég nekünk adott.
 Rosz kedvvel is bálozni az
 Inségszenvedők miatt :
 Ez a szegény Magyarhonban,
 Ez itt mostan
 A divat.

Csak hizelegj' édes fiam.

Könnyű ez az egész élet,
 Könnyű biz ez, nem nagy titok,
 Kutyának is egyszeriben
 Ajtót nyitnak, hogy ha nyihog.
 Ágy alatt ha macska fázik,
 Azt se kérdik, ottan mi van. . . .
 De ha czinczog — ágyba teszik. . . .
 Hizelekdejél édes fiam.

Bolond az a viz is, a mely
 Zuhataggá alakul át,
 És neki megy a szikláknak,
 S összetöri rajtuk magát. . . .
 Másik viz, a sziklát nyalva,
 Utat lel hasadékiban —
 Sőt elmossa a sziklát is —
 Hizelekdejél édes fiam.

Legyet léppel, medvét mézzel,
 Pitypalattyot füttyel fognak —
 Oroszlánnak vermet ásnak,
 Tükör kell a kis majomnak.
 Minden állat fogására
 Fortély, avagy valami van. . . .
 Ha ember kell, szánthatsz rajta,
 Csak hizelegj' édes fiam.

Látsz szép batárt, ezíra ruhát,
 Bársony páholyt kibérelve,
 Házat, melynek erkélyéről
 Lepipáznak a fejedre
 Hogy szerezték?! Apjuk vagy ők,
 Egyet tettek mindankyian
 Megszerezhedd te is könnyen,
 Csak hizelegj édes fiam.

Mi nagyobb az Oceánnál.

Mi nagyobb az Oceánnál,
Mely gályákkal van tele?
Hát biz annál sokkal nagyobb,
Igen-igen sokkal nagyobb
A gazságok tengere.

S míg amabba a tengerbe
Sok-sok hajós bele vesz:
Százszor jobb a másik tenger,
Melyen az a sok gazember,
Egész biztosan evez!

Az igazság.

Az igazság magyar nadrág,
Mindenfelé szépnak tartják,
De kevesen járnak ebben :
Mivel hogy hát kényelmetlen.

Az igazság magyar betyár,
Pöre módra egy ingben jár,
Nincs jó módja, se etikkje,
Kevés helyre eresztik be.

Az igazság magyar torna,
Nem bírja sok ember orra,
Egészséges, dicsérgeti,
Hanem erős, nem kell neki.

Az igazság magyar bicsak :
Nyele tetszik, de nyisd ki csak :
Jaj de éles — mindjárt mondják :
Megvágja az ember ujját.

Mikor Garibaldi Londonban volt.

Hát igen nagy zajjal fogadták,
A kanálison áthatott....
Nem lesz az jó, mondták Párisban,
Ha még sokáig marad ott....

Küldjék el.... És szót fogad Russell,
El is akarja küldeni....
Hanem hát a közvéleménytől
Fél egy kicsit, és nem meri.

Hopp! Meg van... Orvost küldjünk hozzá.
Ez mondja meg, hogy menjen ő,
Hogy itt beteg lesz, hogy sokkal jobb
A kaprérai levegő.

S az orvosnak felel ő: ugy van!
A lég itt se jó valami,
Megrontják szolgáló nagyuraknak
Hizelgő büzös ajkai.

A légben itt is van piszok, por,
Csak a mit Isten öntözött:
Hol ember nincs, a lég csak ott jó,
A barlang, hegyek s fák között.

Nem kérek én....

Nem kérek én gazdagságot
Tőled, édes jó Istenem,
Hiszen annyi, a mennyi kell,
Hála néked, van én nekem.

(Valamivel elkelne tán
Egy kissé több prenumeráns,
De ha én is zugolódnam,
Hát mit szólna sok annyi más?)

Házamra sem kérek áldást,
(Mivel hát hogy házam nincsen,)
Betegségben sem vagyok, hogy
Abból kezded felsegítsen.

Egyet kérek csak, Istenem :
Hogy annyi sok gazság mellett,
Mi ezen a világon van :
Adj, adj nekem, adj türelmet.

Csak türelem, csak hideg vér,
Egyedül csak ezért kérlek,
Annyi sok pimaszság között
Hogy ne egyen meg a méreg.

Magyar törvények.

(Némely bécsi lapok variációjául.)

Boltokban Pesten nincs vevő,
A pántlikát se nyirják,
És mondja sok kereskedő
Egymásután a kridát.
E boltok és kereskedők
Igy tönkre hogy menének?
Ők okozzák ezt, igen ők —
Óh azok a magyar törvények!

Tavaly szárazságuk vala,
Viz elfogyott mezőről, tóból,
Az idén meg májusban is
Az országukban hó hull.
Kik forgaták fel folyamát
A természet rendének?
Ők forgaták fel, igen ők —
Óh azok a magyar törvények!

Söt több A Duna-partjukon
Az is megtörtént, hogy hát
Elfújta a szél Halbig ur
Szép szentháromság-szobrát
Ki adott ily korláttalan
Szabadságot a szélnek?

Mindennek ők az okai —
Óh azok a magyar törvények !

Sőt egy kőmives leesett
Egy háznak állványáról,
Sőt nem rég egy befult urat
Fogtak ki a Dunából,
Meg egy fiakker eltiport
Mult héten is egy péket —
Ők okozák ezt mind, csak ők —
Óh azok a magyar törvények !

Egy csüggedőhöz.

Ha szived fáj, ha bajod van :
 Viseld, de csak alattomban ;
 Ne lássa a rüpök, hogy hát
 Vérzi szived az ő kése —
 Nevezz nagyot, és mond azt, hogy :
 Csak azért se, csak azért se !

Hiszen csak az kellene még :
 Hogy kedvedet is elvegyék,
 Ebben volna allenidnek
 A legnagyobb kedvtelése :
 Már elcsügged, összeroskad . . .
 Csak azért se, csak azért se !

Tégy úgy, mint a folyó, patak,
 Mely ott, a hol kő közt halad,
 Ott csillog fel, hullámjának
 Ott nagyobb a felszökése,
 Minden kőnél egyet ugrik —
 Csak azért se, csak azért se !

Esik.

Hogy ha esik, esik,
A vers jól kiesik,
Jámbor poétának
Ez nagyon jól esik.

Hogy ha esik, esik,
Meleg eső esik,
Magyar gazdának is
Ez nagyon jól esik.

De ha esik, esik,
Papir érték esik,
Finánczminiszternek
Ez már nem jól esik.

Koribul.

Tul az indusokon, tul a malayokon,
Lakik egy ős vad törzs, egyikkel se rokon,
Szörnyü fekete; a nap ott nem süt, — lángol,
Nem mer oda menni hóditni az angol,
Fél az istenadta, hogy bifsztekké süllhet.

Trónján Koribulnak fejedelmek ülnek;
Negyven nagy ura van, a többi meg szolga,
Engedelmesség a többi milljó dolgá.
Koribulban ninesen törvény, felelősség,
Törvényt csak az, hogy az urak kedvük töltsék;
Ha homok közt kíván valamelyik forrást,
Millió rab rögtön fur éj-napon folyvást,
Ha azt kívánná, hogy hegység legyen róna:
Ásózával már a sok szolga ott vóna,
S szórának az összetört sziklákat a szélbe,
Hogy teljesedjék be uruknak szeszélye.

Koribulban tehát van ily nagy ur negyven,
Fejedelem mindegyik egy-egy kerületben,
Törvényt szabni fehér csontkocsira ülnek —
S mégis a szolgáknak hajuk sem görbül meg;
Szolgák ők betűben, de szabadok tettben,
Nem félnek, hogy uruk vad lesz, vagy kegyetlen.
Valamennyi olyan bölcs, okos és szelíd,
Nem keres mást, csak a jótetteknek szerit,

Egynek se kell pompa, se más hókusz-pókusz,
Maguk is dolgoznak, mivelik a kókuszt.

Csak Maremul volt az, s régen a vad Kalmák,
A ki felhasználta a negyven hatalmát,
Zsarnok volt, ütötte, kit utfélen ére,
Halált mondott mindjárt szolgálai fejére,
Áldozatja, Isten tudja azt, hogy hány volt :
Leszaggatta szüzek fejéről a fátyolt,
Asszonyt nem kimélte, aggot nem becsülte,
S nem evett mást, csupán fellegmadárt sülte,
Mely a nyílt kijátszsza, a nap körül szállva —
Ezt kellett löni a gazember számára.

Maremul hát így élt, mignem fél év múlva,
Egy napon azt látták: hogy bizony már hulla !
Fölvágta a hasát, kiesett a béle,
Maremul ezt tette szörnyű félelmébe . . .
Mitől félt? . . . Mi bántá? . . . Koribulban törvény :
Hogy a ki fegyvert fog, az urára törvén,
Eleven elássák akasztófa mellett ;
Lázadástól tehát félnie nem kellett,
Nem is volt lázadás soha Koribulba —
Hát Maremul aztán mégis mért lett hulla ?
Mért végzé ki magát ? Ily szörnyűt mért tett ő ?
Mitől félt, kitől félt ? — Hát megmondom, ettől :

Koribulban mindent megtehet a negyven :
Hanem minden évben van egy napjuk, melyben
Tartoznak kiülni az országut mellé,
Midőn is a népek aztán oda menvén :
Akármit mondhatnak az urak szemébe,
Szabad elmondani : ki mit tett, hogy éle,
Megfeddni a léhát, gunyolni a gyengét,

Hizelgésnek a ki megnyitotta lelkét,
Szabad a gyávának füzfa-kardot adni,
A számárnak pedig számárfület rakni,
Kaczagni, nevetni minden fölött szépen :
A mit elkövettek negyvenek az évben.

Csak egy ilyen napja vagyon Koribulnak,
Hanem ez is elég ama negyven urnak,
Egész évben olyan áldott mind a negyven :
Mert rágondol mind, hogy van egy nap, a melyben
A mi nem jót tettek : fejükhöz vagdossák —
— Vád kiadásban is szép a nyilvánosság !

Arra a jó tanácsra,

— hogy üssem már magunkat is. —

Hát mivel mást nem üthetek :

Üssek, mondják, egy beteget —

Ni mily rongyos, ni mily béna,

Jót nevetnék rajta néha.

Nem ütlek én szegény beteg,

Tudom, honnét mind e sebek,

Rongyod inkább takargatom,

Sebed inkább simogatom.

Mentegetődzés.

Allgemeine, Allgemeine,
Hisz én nem gyűlölöm kendet,
Hanem néha, tudja miért,
Veri az ember a nyeret.

Hermanstädter — beszédimet
Kelmed se vegye oly nagyra —
Azért kiáltok úgy kendnek,
Hogy a szomszéd ur is hallja.

A mi örökké tart.

A szerelem gyertya vagy mécs,
Lobog, lobog, de hát végre,
Szívben mennél jobban ége,
Annál hamarabb a vége.

A barátság pásztortűz — de
Az se ég, csak egy ideig,
Mint amaszt, a nyirok és por,
Érdek, piszok betemetik.

Honszeretet: fényes csillag —
Mennél jobban lement a nap,
Annál inkább ég szívünkben,
S mindörökre velünk marad.

Egy arczkép mellett.

Hát itt van a nagy férfin,
Hát itt vagyon az ő képe,
Egész természetben levéve,
S az ujságba bele téve

Nem is férfi — mit is mondék,
Szakála nines, csupán szőre,
Az a híres francia ló,
A mely az angolt legyőzte

Sok embernek nem tetszik ez,
S foga között lassan morog :
Lovak arczképét kiadni,
Már miféle csunya dolog

Óh publikum ! . . . Haladás ez,
Ha így l o v a t lehet látni ?
Hányszor megtörtént már az : hogy
Szamarak képét adták ki !

Erdélyről.

Sajnál téged minden,
Gyönyörű, szép Erdély,
Hogy az árvizeknek
Martaléka lettél;
Hogy sok szép faludból
Csak a torony látszik,
S mohó víz ragadja
Szép buza-kalászid.

Hogy a jónak, hínek,
Baja vagyon mindég —
Mennyire sajnálunk,
Azt te el se hinnéd;
Drága vagy te nagyon
A mi sziveinkben,
Sorsodon kesereg,
Siránczik minden.

De mi, ujságírók,
Sajnálunk legjobban :
(Hogy minden érzésben
Az önzés is ott van !)
Minek estél bajba,
Minek estél vészbe,
Te, az ország legjobb
Prenumeráns része?

S gonoszul azt mondjuk :
Ha már épen kellett,
Mért nem ment el a víz
Más vidékek mellett ?
Járt volna Mosonyban,
Járt volna Somogyban,
Azokra a mosás
Ráfért volna jobban.

Sánták, vakok.....

Sánták, vakok, bénák, némák
Lépnek most a színpadokra,
Nem is művész, tánczos, a ki
Nem nyomorék és nem csonka.

Minden, a mi ép, egyenes,
Eo ipso megbukott már,
Fél lábon kell mostan állni,
Mint a gólya, avagy gunár.

Vártam én ezt, tudtam én ezt,
Hogy nem sokára így lesz a'. —
Hisz a színpad nem egyéb, mint
A világot festő deszka.

Tudtam én azt, hogy jönni kell
E vak s mankós embereknek —
Hisz mostan a világon is,
Nyomorékok szerepelnek.

Vártok tőlem.....

Vártok tőlem szavakat,
Mit fog Miska mondani :
De nehéz most mondani,
Akár mit is mondani.

Lám a böles is hallgat mind,
S ha a böles is szót se mond :
Ha a böles is szót se mond,
Mit beszéljen a bolond ?

„Velencei éj.”

Elmult tehát ama nagyon
Hires „Velencei éjjel,”
A mely, miként hirdettétek :
Tele lesz majd „élvvel, kéjjel.”

No szép éj volt, no szép kéj volt,
Egypár szagos fagygyugyertya,
Meg „Syren-dal” (koczaquartett,
Én istenem, hogyan ment a’!

Magyar ünnep, pesti ünnep,
Még Bécsből is jöttek rája :
El is állott e tréfára
Mindannyinak szeme szája.

Rut tréfa volt — de van benne
Mégis egy kis vigasztalás :
Hogy nálunk is tudtak egyszer
Valahára — rászedni mást.

Egy kis különbség.

A mi fának a gyökere,
A mi az érez a hegyekben,
A mi alapkő a házban,
Az az emberben a jellem.

Fa nem áll meg gyökértelen,
Alap nélkül a ház szétdül :
De sok ember úgy is megél,
Meggyőződés, jellem nélkül.

A legszebb dal.

És az országban szerte járva :
Megálltam néha itt-amott,
S ledőlve egy-egy kéve-árnyba,
Hallgattam : a nép hogy dalolt.
Lelkem gyakran megittasult a
Sok szép, gyönyörű éneken :
A „Cserebogár“ szerte zengett,
S a „Piros bársony süvegem.“

De volt egy dal, mely nem is szólott,
És mégis ott volt mindenütt :
Kézszorításban, szemben, arczban,
Ha férfi, ifju összegyült —
Egy lelkesítő ének, dal, mely
Legjobban tetszett énnékem,
Melyet nem hallék, hanem láttam :
„Még fogyva bár, de törve nem.“

Álmodozók.

Azt mondjátok, hogy csak álom
De hát jól van, legyen álom,
Ha álom is, én részemről,
Okos dolognak találom.

Koldus, a ki dus volt egykor,
De mindenből kitisztázák :
Mért ne látná álmaiban
Volt földjeit, fényes házát . . .

És az álom — mint hiszitek,
Nem épen oly nagyon semmi :
A sejtelem szövi, s gyakran
Be is szokott teljesedni.

Hálátlanok.

Óh ezek a háládatlan
Mindenféle bécsi lapok,
Hogyan szidják a Rómából
Most visszatért báró Bachot.

Hisz szidnák őt mindenféle
Alkotmányos kávénenék :
Magistratus és a többi,
Hát valahogy érteném még.

De a lapok hálátlanok,
Hogy most reá annyit rónak :
Hisz ő alatta legalább
Nem zárták be az írókat.

A mi Szeverünkről.

Átlöve a magas homlok,
Egy nagy jövő hullt a porba —
A férfiak azt mondják, hogy :
Csak oly lángész ne lett volna !

Néma a szép, beszédes ajk,
Szeme tüze el van oltva :
Hölgy, ki látta, mind azt mondja :
Csak oly deli ne lett volna !

Vérben uszik, ki tisztább volt
Mint a büszke kócsag tolla ;
Lovagok is busan mondják :
Csak oly bátor ne lett volna !

S mit mondjunk mi: kikkel szive
Együtt érzett, együtt forra ?
Barát, elvtárs, . . . meleg és hü . . .
Csak a mienk ne lett volna !

Heti vers.

Gazdaember panaszkodik,
 Panaszkodik ismét :
 Hogy a buza ismét nem kel —
 Ehhez képest, higgyétek el,
 Még jobb volt az inség.

Iparos is panaszkodik,
 Ki sem akar venni :
 Hiába van nyitva boltja,
 Mintha csak a Reixrát volna,
 Nem megy bele senki!

Doktorok is panaszkodnak,
 Hogy beteg sem lesz itt ;
 A roszullét meg van szokva :
 Hiába az ágy és szoffa,
 Bele ki sem fekszik.

S ha doktorok dolga így megy,
 Hát a consequenti ?
 Sirásók is panaszkodnak,
 Hogy halottat ritkán hoznak,
 Nem hal meg már senki ! . . .

Mindenkinek rossz dolga van,
 Jaj de hát még nékem :
 Kinek ilyen idő mellett,
 Irnom kell egy vidám verset,
 Minden áldott héten !

A ki előbb.....

A ki előbb vitéz ur volt,
 A mikor megházasodik :
 Egyszerre csak papucs-hős lesz,
 Vízet iszik, s otthon leli
 A jámbort a kilencz óra,
 Hogy feküdjék, . . . *ja*j, az ember
Sok mindenbe beletanul !

A ki előbb pazarló volt,
 S szórta a pénzt mindenfelé,
 Egyszerre csak fogy a pénze,
 És zsugori fősvény lészen,
 A zsebébe reszketve nyul,
 És fogához veri aztán
 A krajczárt is, . . . *ja*j, az ember
Sok mindenbe beletanul !

Bolond Miskát lefoglalták
 Mult időkben minden héten,
 No nem bántja mostan senki . . .
 Hjaj, az előtt más volt benne !
 Mostan : kövezetlen utczák,
 Mészáros, font és alagut,
 Meg omnibusz, . . . *ja*j, az ember
Sok mindenbe beletanul !

Rosz prenumeráció idején.

Hej maholnap, hogy ha így megy
Eladjuk azt, a mi vót,
S tartunk itt a szerkesztésben
Egy nagy licitációt.

Ez az óra itt a falon
Nem tudom hogy minek üt?
Eleget vert immár nekem:
Ketyegjen majd egyebütt.

Ez a pamlag — mért heverjünk? —
Számtén szépen elmehet:
S ha nem jön a prenumeráns,
Kinek tartsunk székeket?

Aztán ezt a sok szekrényt is
Megveheti valaki:
Nem kellene, ha majd bennük
Ugy se lesz mit tartani.

Meg e sok kép, . . . halott költők
Képe, mely mind rám nevet:
Hogy nem vettem példát rajtok,
S írom itt a verseket. . . .

Eladó lesz e sok könyv is,
Eladók ez albumok,

Eladó e nagy pipa is,
Melyet reggel úgy fujok.

Meg e szobor, meg e schlafröck,
— E reggeli viganó --
Minden minden — csak e kis toll
Nem lesz soha eladó!

Halottak napján.

Megsirattuk őket ott künn,
 Pedig hát én nem tudom mért —
 „Jó a sirban lenn feküdni,“
 Meg van ez már mondva oly rég.

Jó azoknak ott lenn, ama
 Szűkebb körü parlamentben —
 Nem érezik, hogy tapodják
 S járnak rajtuk most itten fenn.

Nem törik a fejök : mi lesz
 Ama „Conventió“ vége,
 Mit gratulál, hogy gratulál
 Napoleon majd új évre.

Nem látják ők, hogy a lengyel
 Amig otthon szomorkodik :
 A nagy védő Nizzába megy,
 S a „testvér“rel kezét szorít.

Vizvezetést, országgyűlést
 Nem várnak ők, mint mi várunk,
 S ha a féreg eszi őket :
 Az megszokott tény már náluk.

Puskaporos torony itt benn,
 Nekik nem félelmes dolog,

S városerdő nem boszantja :
Mikor ők maguk is porok.

Nem bánják ők, a színháznál
Legyen, menjen bárhogy, bármi,
Mindegy nekik, a direktor :
Festetics vagy Radnótfáy.

S nem hallanak ők koncertet,
És nem olvassák a Presszét,
És a prenumeránsaik
— Ez a legfőbb — nem mennek szét !

Egyetértés a bécsi lapokkal.

Sokszor folyt már bösz esatákban
Tintatartók barna vére,
De im, tehát van egy kérdés,
Miben egyetértünk végre.

Pesti Napló, Magyar Sajtó
Vaterlanddal ölelkezik :
Bolond Miska Ost-Deutschének
Némán szorítja meg kezit.

A „Hon,” ki a bruderekkel
Szintén össze volna veszve :
Megveri a sógor vállát,
És szól: ugy van derék „Presse.”

Add ide a piksisedet!
Mondja Kakas Wiener Lloydnak —
E kérdésben minden pesti
S bécsi lapok kezét fognak . . .

Kezét fognak, egyik a más
Még csak nem is gyanusítván ;
Itteniek nem is nézván :
Hogy Bécsből jött az indítvány.

Kezet fognak és kiáltják
 Egy lélekkel, egy kedélylyel:
 Igaz, úgy van, a — — l a p o k r ó l
 A stempliket töröljék el.

De már ez az.

Mikor tavaly egy forinton
 Lovak keltek,
 És az ekét huzni kellett
 Embereknek,
 Ugy, mint egykor jó Kun László
 Alatt huzták :
 Én nem mondtam, hogy hát ez már
 Nyomoruság.

Mikor láttam, mit nem láttam
 Soha elébb,
 Hogy a jószág ette a ház
 Nádfödelét,
 S konfekt gyanánt mutogatták
 A szembuzát,
 Még erre se mondtam én, hogy :
 Nyomoruság.

De midőn most győri ember
 A vásáron,
 Nem tudja, hogy inségében
 Mit csináljon,
 És eladja a frizörnek
 A bajuszát :
 Már ez aztán, isten ucsese
 Nyomoruság !

Bécsi jósnő.

Bécsi jósnő nagy zajt üt most
 Az igaz, hogy furesa asszony ;
 Mindent megmond ő előre :
 Hol akarnak lányt szöktetni ?
 Hol akarnak kasszát törni ?
 Csak oda megy a policzáj,
 S rajta kapják őket richtig.

Bámulják a bécsi jósnőt,
 S tömérdeken járnak hozzá ;
 Hanem óh én nem bámullak
 Uj divatu orákulum !
 A ki jársz itt krinolinban.

S nem bámullak pedig addig,
 A míg nekem meg nem felelsz
 Következő kérdésekre :

Mikor lesz az irodalom
 Könyvházaló zsidók nélkül ?
 Mikor lesz a múzeumnak
 Deszka nélkül kerítése ?
 Krisztus után melyik évben
 Születik az alagutban
 Ama sokszor kívánt korlát ? . . .

Mikor mond már Napoleon
 Pro vagy contra egyszer olyast,
 Mit komolyan lehet hinni?
 Mikor lesz a centralisták
 Fejeiben világosság?
 És mindenek fölött végre:
 Mikor lesz már országgyűlés?

Adj ezekre feleletet
 Tisztességes bécsi jósnó,
 S majd bámullak akkor én is!

Alig husz.

Alig husz vagy harmincz éve,
Üldözöbe voltak véve,
Kik csak szóval emlegették
A szabadság s reform nevét.

Mostan meg a muszka czár is,
Azt mondja, hogy : liberális,
Büszkén veri az ő mellit,
És reformot s jogot említ.

Biz az idő fursán halad,
Érik minden a nap alatt,
A századnak össze közelg,
Várjuk el a gyümölcsöket.

Krathy Baschik.

Hires bűvész, mostan jött csak még Pestre,
Láttam én is, hogy mit csinál, egy este,
Hát a mit csak a kezébe behoznak,
Mindenfélét másfélévé változtat.

A galambból csirkét csinál, meg vissza,
Pedig nincs is háta mögött kulissza —
Férfiuból asszonyt alkot, hogy tessék,
Biz ez uram, ördögös egy mesterség.

„Hanem látod, *Kratky Baschik* professzor,
Ha te mindent átváltoztatsz annyiszor:
A kezemben egy bankó van itten, lásd,
Csinálj ebből egy szép ezüst *lázsiást*.“

„Bolond vagy te, hisz ha ezt is érteném:
Rég nem állnék e deszkának szinterén,
Rég megtettek volna engem, barátom,
Financbéli miniszternek
Valahol a világon!“

Adókölesönre. . . .

Adókölesönre Bécsben
Az újságírók adnak :
(Hogy ennyi pénze van e
Papirostöltő hadnak !)

Egymással versenyeznek,
Hogy kinek van több ezre :
Háromszázezret ad csak
Egy maga az a „*Presse* !“

No nem versenyezzünk mi !
No nem adunk mi bezzeg !
Magyar újságíróktól
Nem sietnek az ezrek.

S óh állam ! Ez mi tőlünk
Nem passivitás, vagy mi
De mi százezer számra,
Nem tudnánk mást (az Isten látja.)
Csak sajtóhibát adni.

Némely független lapokra.

Mind független, mind önálló,
Azt beszélük most mind ezek —
No akkor én kijelentem:
Hogy ezután függő leszek.

Azt irom én, mit más diktál,
Igen, igen — ez nem titok, . .
Hanem az az igazság lesz,
Ki én nekem diktálni fog.

Azt irom, mit más parancsol,
Igen igen, mit más ohajt:
Hanem nekem csak egyedül
A b e c s ü l e t parancsol majd.

Sőt leszek én sugalmazva,
Informálva sokfélehez:
Hanem a ki engem sugall:
Az a szent meggyőződés lesz!

S elfogadok subventiót
Mindig, egész éven által:
De csak tőled, jó közönség,
Hat és három forintjával.

Jaj, ki győzne...

Jaj, ki győzne a világnak
Mindenre felelni:
Mikor lármát okoz az is,
Mi voltaképp semmi.
Lármázzanak, azt se mondjuk:
Hogy no csak ez kellett:
Legjobb mindent elbocsátni
Szépen fülünk mellett.

Iszákos a házigazda,
Tántorog a bortul,
Csöröl-pöröl felesége:
A ház így felfordul....
Ej, beszéljen, mi csak igyunk,
A bölcs nem felelget:
Legjobb mindent elbocsátni
Szépen fülünk mellett.

Haragszik a prenumeráns:
Megcsalta egy program,
S kérdezi a szerkesztőtől:
Az ígéret hol van?
No bizony tán a szerkesztő
Feleljen is ennek:
Legjobb mindent elbocsátni
Szépen fülünk mellett.

Kaiserfeld és Mende urak
 Nagyon szónokolnak,
 Szidják a mát, és azt mondják,
 Jobb legyen a holnap.
 Ej, ne mondják, hogy e lárma
 Eredményt is keltett —
 Legjobb ezt is elbocsátni
 Szépen fülünk mellett.

Uj évi rigmusok.

(melyeket a jó szokás kedvéért ez idén is elmond Bolond Miska)

Hát megint egy új év, s én ismét kiállok,
S nyájas publikumnak szépen gratulálok,
S mert nem vagyok, a ki mindent csak úgy rá fog,
Bizony igaz lesz az, a mit én kívánok.

Legyen minden lapnak sok prenumeránsa,
Egyik a másiknak szemét ki ne ássa,
Ne is legyen senki profóz árestánsa,
Senki száját meg ne égesse a kása.

Nemzeti színházat jól lássuk majd állni,
Meg ne bukjanak ott szerzők darabkái;
A mennyit a „Faust“ hoz, hozzon annyit bármi,
S ne legyen direktor soká Radnótfáy.

Jöjjön a nemzeti muzeum is rendbe,
Szétszórt régisége fiókba menjen be,
Deszkakerítése ne tűnjék már szembe,
Legyen oda jární az emberek kedve.

Pest város is legyen sokkal szebb immáron,
Télen sár ne legyen, pora pedig nyáron,
Dunapartján reggel, a mikoron járom,
Ne akadjak ott meg szemeten, patkányon.

Ne bántsák a várost semmi nemü vészek,
Törökök, tatárok, zongora-művészek,
Legyen jó kövezet, nem pediglen félszeg,
Ne fájjanak rajta a lábbeli részek.

A vidék pediglen fürödjék, áldásban :
Télen is azt higyjék, hogy hát aratás van,
Legyen nagy bőségük minden egyéb másban :
Egyedül csupán nem — adótartozásban.

S aztán átalában, és azután végre,
Szívünk kívánsága mind teljesejék be :
Alkotmányos élet ne csak hóba-hébe,
S országgyűlés, melynek jó legyen a vége !

Chemikusok dala.

Egyszer mi azt megpróbáltuk,
Tralla-lalla-lálom :
Hogy a fűzfát beoltsuk egy
Régi tölgyfa ágon ;
Nem ment, igaz — de hát azért
Nem busulunk nálunk —
Azért újra valamivel
Experimentálunk.

Nem rég meg azt próbáltuk meg,
Tralla-lalla lálom :
Hogy az olajt meg a vizet
Vegytsük egy tálon
Ez se ment, és üresen áll
Mostan a mi tálunk —
De azért mi tovább is csak
Experimentálunk.

Mostan meg azt próbálnók meg,
Tralla-lalla-lálom :
Hogy pótolná tök a dinnyét
Akármilyen áron —
Szép multság, mert hát nagyon
Sok a pénz minálunk —
Hová tegyük ? . . . Ugy megy el, ha
Experimentálunk.

Ha akkor lesz....

Ha akkor lesz, mikor kéve,
Tartsunk össze, mint a kéve,
Adjon magot, mint a kéve,
Jobb termést, mint három éve.

Hogy érezzük most magunkat.

Ugy érezzük most magunkat,
Mint a kinek randevuja
Lészen egy oly kisasszonynyal,
Kivel egyszer összeveszett....
Hogy is fogunk majd beszélni?!
Sok lesz majd a szemrehányás —
De hátha a randevunak
Mégis talán jó vége lesz —
No meglássuk... Kellemetes,
Hanem bizonytalan érzés.

Ugy érezzük most magunkat,
Mint a kinek kévéje van:
Hátha elveri az eső,
Hát hogyha majd kicsirázik?
Biz azzal sok történhetik
Még a késő takarásig,
Hátha megeszi a zsizsik?....
No de hátha nem eszi meg?
Majd elválík... Kellemetes,
Hanem bizonytalan érzés.

Furesa különbség.

Más országokban, hogy ha jogtalant
És törvénytelen akar valaki :
Akkor szidják az ilyent a lapok,
Akkor kell ennek sokat hallani.

Nálunk meg némely bécsi buksi lap
Akkor nem győz lármázni eleget,
Akkor kiált tüzet, ha valaki
Törvényességet s jogot emleget.

Hát hisz minden könnyen menne....

Hát hisz minden könnyen menne,
Csak az eszünkbe ne lenne
Az a régi gyermek mese :
Hogy Attila itten lakott,
S nekünk apánk, másokra meg
Az „Istennek ostora“ volt.

Hát hisz minden könnyen menne,
Csak itt előttünk ne lenne
Budának e kicsi orma —
— Hány emlék e kis hegy miatt !
Hogy itten élt Lajos király,
Meg aztán a Hunyadiak.

Hát hisz minden könnyen menne,
Csak az eszünkben ne lenne
Ezer ilyen kis csekélység,
Mit feledni kéne nekünk —
Csak meg tudnók mi tagadni
Emlékeink, multunk, vérünk !

Hát lemondanánk mi....

Hát lemondanánk mi
Igen sokról végre,
Hanem ezt a dolgot
Ugy szorosan véve :
Nincs tulajdonképen,
Nincs is nekünk semmink,
A mi jószágunk van :
Más birja azt, nem mink.

A mi közös anyánk
Jószága itt minden :
A mi földben fekszik,
Avagy törvényinkben.
Ugy szerezték neki
Régi ős-apáink :
A gyermekek vagyunk
Az ő birtokán mind.

S megtörténik-e az
A világon bárhol :
Hogy gyermek lemondjon
Anyja vagyonáról?....
Mostoha-gyermek sem
Tehetne így, nem mi :
Kik édes anyánkhoz
Hívek szoktunk lenni.

A lengyel emigrációnak....

A lengyel emigrációnak,
Mely szerte, itt-ott kóborog,
Apró kis olcsó bibliákat
Küldenek most az angolok.

Én nem tudom, hogy miért küldik,
Hisz számos hosszú éven át:
Eljátszották a lengyelek már
Maguk az egész bibliát.

Ismerik ők már Jób keservét
(Szenvedtek ők is eleget,)
S Dávid harezát a Góliáthtal,
De a melynek rossz vége lett.

Bolyongtak, mint a hívők serge,
Köröszkül erdön, hegyeken,
És éltek két árpakenyéren,
Hajh, többen, mint ötezeren....

És lőnek sokan megfeszítve,
S a kik még élnek, most nekik,
Varsóban, mint Jerusalemben,
A végpusztulást hirdetik.

Kiméld meg óh hát fáradságod,
Bőkezű, dicső Anglia:

Nagyon fejükbe ment e jámbor
Lengyeleknek a biblia.

S í g é t te ugysí adtál mindig,
(Azt hitted, jobb a semminél,)
De bibliádból tudhatnád, hogy :
Az ember nemcsak a z z a l él

Hamvazó szerdán.

Jól is laktunk, tánczoltunk is,
Istenucsese, eleget,
Annyit, annyi, hogy már többet
Valójában nem lehet...

Fizettük a sok tánczmestert,
Kik tánczaink rendezék,
S azokat a cigányokat:
Kiknek semmi nem elég.

Énekeltük szép dalaink,
Melyekben van annyi báj,
Egyiket is, másikat is:
„Bus az idő...” „Jaj de fáj!...”

Lábunkon is alig állunk,
Annyi volt ily vig dolog,
Fánk és lagzi — a melyekre
A zsirunk is elfogyott.

Légy hát üdvöz óh hamvazó
— A szívünkéből fakad ez:
Hogy ha veled e sok drága
Mulatságnak vége lesz.

A farsang halála.

En, ifju Farsang, vig ficzkó valék,
De láttam, hogyan henczeg a szegény,
Hogy mutat százszor többet, mint a mi,
És ettől aztán beteg lettem én.

Hallék táncz közt szerelmi esküket:
Hogy úgy segítse őket meg az ég —
Pedig hát mind a kettő hazudott —
És ettől aztán görcsöket kapék.

És láttam sok sok tánczoló anyát,
Ki otthon hagyott beteg magzatot —
Neki nem fájt, de az én idegem
Ettől valóságos typhust kapott.

Láttam lopást, nyomorgatást, sokat,
Csakhogy egy este büszke, vig legyen —
Ennyi sok szép tapasztalás után,
Ah, meg kell halni immár énnekem.

Tavaszi elején.

Tavaszi lesz hát — bimbó fakad
 Ki, a fáknak ágairul :
 És a fa majd elmondhatja,
 Hogy ő jól van, hogy ő virul.

Tavaszi lesz hát — levegőben
 A pacsirták zengnek, szólnak,
 S elmondhatják : hogy élvezik
 Jogait a szabad szónak.

Tavaszi lesz hát — a nehéz jég
 A folyókról el fog menni, —
 Jó lesz nekik : azt érezni,
 Hogy nem nyomja őket semmi.

De ők ezt tán nem is érzik :
 Patakok, fa és pacsirta ;
 A ki pedig érzene mind :
 Hát az ember — az nem bírja.

A magyarok istenéhez.

(Miközben egy lapban erről véczeztetek.)

Nézd, a ripők gunyolódva
Nyelvit öltve emleget :
Kitréfálják, kikaczagják,
Beccsmérelék nevedet.

Mert elhagytad fiaidat
(Te tudod, mért tetted azt),
Megtagadja létezésed,
És gunyt szór reád a gaz.

Mínta gyermekmese lennél,
Ugy emleget a pribék,
Együgyűnek mondják már azt,
A ki benned hinne még.

A történet gyakran látott,
De nem az ő szemeik,
S ezek itt csak abban hisznek,
Kinek kezét érezik.

És nevetnek neved fölött
Kaczagással s gunytele ;
— Óh mutasd meg nekik, hogy élsz
Magyaroknak Istene !

Morny haláláról.

Hát meghalt a híres Morny,
A miként a lapok írják,
Nagy döbbenés, megijedés
Vette körül az ő sirját.

Kivált a császári házban
Nagyon nagyon megijedtek :
Mert hát nehéz ám találni
Párját ilyen hű embernek.

A császárné különösen
Azt se tudta hányadán van,
És egész nap imádkozott
A legbensőbb szobájában.

A császárt meg, noha hideg,
S érzelmeit eltitkolja,
Ugy látták most, mintha végre
Szemeiből könny is folyna.

Nagy dolog az, ha egy háznak
Ilyen nagy oszlopa dől ki —
Hanem lehet is belőle
Pompás tanuságot szőni :

Jobb az oly uralkodóknak,
 Bizony bizony jobb azoknak :
 Kik egyes nagy hivek helyett
 Népeikre támaszkodnak.

Páter Greuter.

A szónokok között ottan
Nem is vezér, nem is Leiter,
Mégis milyen bátran beszélt
Páter Greuter.

Szomorú dolgokat mondott,
A ház vala mégis heiter —
Bizony nem illett ez öntől
Páter Greuter.

Hogy egy kicsit nem jól vagyunk,
Hisz ez igaz, úgy van, leider!
De minek ezt elmondani
Páter Greuter.

Ön tiroli képviselő, —
Mi vár még ránk tovább, weiter,
Hogy ha ön is így beszél már
Páter Greuter!

III. Napoleon versei.

Savoya urhölgyhöz.

I.

Szerettelek, mert szép valál,
S habár őrzött édes anyád :
Sok éven át epedezve
Kacsintottam én te reád.

Kacsintottam én te reád,
S mivel nagyon szerettelek,
Egyezésre birtam anyád,
S végre, kedves — elvettelek.

II.

Ezüst halmid, arany fürtid,
Oh mi nagyon szépek nékem,
Szeretlek én nemcsak magad,
Édes kedves feleségem.

Szeretem én azokat is,
A kik rokonaid néked :
Azért vettem én magamhoz
A kis Nizzát, szép testvéred.

Minden hozzátartozóid
Szíven szeretném látni :

Bárcsak ő is mienk lenne,
A jó öreg Turin mámi.

III.

Ne higgy nekik, szép Savoyám,
Ha rágalmaz a sok léha :
Mintha Rajna kisasszonynyal
Kokettirozgatnék néha.

Barátság ez, és nem egyéb,
Bármit mond is a sok álnok :
Még ha egykor elvenném is,
Tőled soha el nem válok.

IV.

Meg hogy ott van a távolban
Mexikó is — e vén asszony,
Szép Savoyám e liaison
Épenséggel ne aggaszszon.

Nem kell nekem vén Mexikó
— Nem is kéne ezt mondani —
Legfeljebb csak a Sonnora
Csengő-pengő aranyai.

V.

Ágyu, puska, abrak —
Kebelemen tartlak,
Óh mi jó, óh mi jó,
Az ilyen annexió!

Föltámadáskor.

A nép s az Isten szava volt ő
Ez, a mit hallatott;
Hiába huzzák kinkeresztre,
Azért föltámadott.

Az E s z m e volt ő, — ezt hinté a
Szívekbe, mint magot,
Hiába vágytak eltiporni,
Azért föltámadott.

I g a z s á g volt ő, — sirba zárták,
S tettek rá kölapot,
De mind hiába volt ez téve,
Azért föltámadott.

Első májusra.

Kiviritott tehát ez is,
Szép májusnak első napja,
A lég jó illattal telve,
A pacsirták énekelve,
A bimbók meg kifakadva.

Szép májusfák az utcákon
Állnak a házakkal szembe —
Örvendeznek a gyerekek —
Hanem hát én csak nevetek :
Mert ez mást hoz az eszembe ;

Némely constitutió is
Hasonlít a májusfához :
Czifra szalagokkal tele,
Rajta a sok csecsebecse,
De gyümölcsöt soha nem hoz.

Lincoln halálára.

A megtestesült szeretet volt,
Bocsánatot és kegyet hirdetett :
Minő guny a sorstól, hogy épen
A gyűlöletnek áldozatja lett.

Az élet volt ő, feltámasztá
Új létre a sok millió rabot :
Minő guny a sorstól az is, hogy
Jutalmánul ezért halált kapott.

És nagy szereplő volt, ... kezében
A világnak legelső szerepe :
Minő guny a sorstól, hogy épen
Egy hitvány komédiás lötte le !

Sok adósság.

Mindenkinek a világon
Van most sok, sok adóssága ;
Könyvre hoz a sarokboltból,
Sáfrányt, czukrot, mindent Sára.

Menj suszterhez, menj szabóhoz,
Adóst találsz mindannyinál —
A ki mozog, a ki csak él,
Mind mind adósságot csinál.

Államnak is, ennek annak,
Sok jut ebből osztályrészül,
Középület, vasut és más,
Mind mind adósságra készül.

De legtöbb az adóssága
Szegény jó Bolond Miskának,
Felhalmozott kontói már
A fiókból is kiállnak.

S bár tele van ily kontóval
Egészen a ládafia,
Hétről hétre mindig többel
Kell adósnak maradnia.

S míg mások az adósságból
Lassan csak kikeverednek :
Bolond Miska azt se tudja,
Hogy ő mikor fizethet meg !

Ametika

Amerika.

Nagyobb ott minden — tündöklőbbek
Sugárai a csillagoknak,
A nap heve is forróbb ottan,
A fa levele duzzadottabb.

Az erdőkben nem hitvány féreg,
A nagy kigyó jár ott esörögve,
Mókus helyett bátor gorillák,
Patak helyett a tenger öble.

Az ember is hát hogy ne lenne
Nagyobb arányu, mint mi nálunk,
Ilyeket mi csak kifaragva
A templomok falain látunk.

Lépésük is valóban óriási,
Előre vannak századokkal,
Maga a bűn is nagyszerűbb ott,
Mely megdöbbenő hoszut forral.

Mindennap új eszme, találmány,
A régi jót jobbért elhagyják.
(A mit később Európa kap fel,
Mint majom az eldobott almát.)

Óh szép világ az ! Óh valóban
 Irigyléssel szólnánk mi róla :
 Csak négyes fogat, ezimer és más
 Egyéb czifraságuk is vóna.

Máskülönben. . .

Máskülönben szeretlek én
Városerdő nagy pora,
Bár oly gyakran ér is téged
Élezeimnek ostora.

Szeretem én piszkod, mely nagy,
Ha két napig nem esett,
Fának csufolt karóidat,
Mit a kertész lenyesett.

Óh áldottak a nyesett fák,
E porok és szemetek —
Ez a piszok, e szemét az,
A mit még én — üthetek.

Jó lesz most a feketéknek.

Jó lesz most a feketéknek,
Jó lesz bizony igen nekik,
A mit ember követelhet,
Hamarjában mind elérik,
Négerék szabadok lesznek
Egész Amerikán végig.

Választási jogot kapnak
Mindannyian igen szépen,
Bele szólnak ők is eztán
Hivatalnokuk ki légyen,
Gyakorolják, használhatják
Polgárjoguk' mindenképen.

S lehetnek ők szerkesztők is
S irhatnak mindenfélét,
Miniszttert, sőt elnököt is
Megróhatják, hogy ha vétnek,
Kimondhatják, a mi igaz,
— Jó lesz most a feketéknek !

Zichy excellentiája....

Zichy excellentiája
 Valami négy hónap előtt
 (Mint akkor a lapok írták),
 Egy nagy uri ebéd alatt
 Fogadott a szomszédjával,
 S pedig egy ezüst huszasba:
 Hogy az országgyűlés alatt
 Ő még mindig kancellár lesz.

Hónapok és hetek multak,
 S eljött juniushnak vége,
 S ennek bizony az lett vége,
 Hogy ő excellentiája
 Elveszté a hivatalát,
 S mellé azt az ezüst huszaszt.

Kancellárság nem oly nagy baj,
 Zichy excellentiája
 Hires, kapós, okos ember:
 Új hivatalt, magast, fényest,
 Nagyon könnyen fog szerezni.
 Hanem bezzeg, baj a másik!
 Ez valóban aggodalom,
 Soha soha ilyen nagy bajt:
 Hogy a mai világban egy
 Ezüst huszaszt hol szerez majd?!

Miért ne nevethetnénk?

Nem is tudnám, egy kis tréfa
Magyarul is mért ne menne?
Magyar ember Bolond Miskán
Kicsit mért ne nevethetne?
Jobb ha nevet, mint ha sohajt,
S belül háborog a lelke.

„Kikeriki“ s „Figaro“ban
Lám, mennyi sok tréfa megyen,
Schmerling, Plener, Hein és Lassert
Száz alakban is megjelen —
És átlátja mindenki, hogy
Biz ez nem nagy veszedelem.

Pedig ottan az alkotmány
Keletkezett csak négy éve,
A mienk meg nyolczszázadja
Hogy átment már szivbe-vérbe —
Bizony egy kis szabadságra
Mi is meg vagyunk tán érve.

Experimentumok.

Ez az egész birodalom
Csupa experimentum volt
Már tizenöt esztendeje.

Először is jöve vala
A Bach experimentuma,
Hej ez volt experimentum!
Hogy csináljunk amnyi milljó
Nagy bajuszu, ős-szitytyából
Ugyanannyi német burgert —
És tartott e szép multság
Vagy tizenkét éven által,
Mig végre is belátták, hogy :
Ez a dolog schogy nem megy,
Hogy ez csak experimentum.

Jött azután Goluchowszky,
S neki fogott a munkának,
De jóformán el se kezdé :
Bebizonyult azonnal, hogy
Ez is csak experimentum.

Jöve végre aztán Schmerling,
S felállítá ama hires
Phisikai erősítvényt :
Hogyhát minden földi testnek

Centrumhoz kell gravitálni ;
 El is töltött szép négy évet,
 Adott haditörvényt, és képet,
 Kis zsemlyét és sok nagy péket,
 És egyéb mindenfélét ;
 De denique kisült végre :
 Ennek se lesz eredménye,
 Kassza üres, zúg a Reichsrath,
 Mindenfelé türelmetlen
 És mogorva elementum —
 Meg is bukott egy szép reggel
 Az egész experimentum.

Mármint ez a sok német lap
 Mind kiabál toroktátva :
 Mindent, csak az istenért ne
 Egy új experimentumot !

De én, jámbor Bolond Miska :
 Azt ohajtom, hogy csak egyet,
 Még egy experimentumot.
 Egy nagyot, de olyan nagyot,
 A minőt a bécsi lapok
 Tartának e világon
 A legislegnevetségesb
 Nem tartható, roszravivő
 Bolond experimentumnak.

Jöjjön, kinek programja ez :
 Adják meg a magyaroknak,
 A mit szemük szájuk kíván,
 Teljenek be egyszer torkig
 Unalomig emlegetett
 Alkotmányos gombóczukkal,

Lakjanak jól amaz önnön-
Kormányzati káposztával,
S iganak rá olyan Schillert,
A mely hétszázkilenczvenegy
S negyvennyolczból van keverve.

Csak tréfából, csak két évre,
Nem tizennégy esztendőre,
A mig kisül, hogy ez is rosz,
Sőt hogy ez még a legroszabb
Absurdum experimentum.

Csakhogy hát én úgy gondolom,
Hogy ebből majd más sülné ki,
Hogy ebből majd az sülné ki:
Hogy mig az volt álom, ábránd,
(Igen sokba került ábránd),
Mit sokan valónak hittek:
Ez a tréfa, ez az álom
Czélhoz vivő való lenne,
S ez az egyszer végesvégre
Nem lenne experimentum!

Mért ne lenne szabadsajtó?

Mért ne lenne szabadsajtó?
Minek állnák annak utját?
Hiszen a mi baj és rossz van,
Hiszen azt már úgy is tudják.

Hogy hát nagyon kimeríték,
A financiának kutját,
Hogy hát bizony nincs sok pénzünk,
Hiszen ezt már nagyon tudják.

Hogy több „rendszer“ megégette
Kegyetlenül már az ujját,
Mert a jogot nem tisztelte,
Ezt is most már nagyon tudják.

S hogy a magyar so se tánczol
Ugy, a hogyan mások fujják,
S csak a sajtát nótáján megy —
Ezt meg épen régen tudják!

Fiumehoz.

(Midőn most újra „Nessuno“-kat mondott.)

Mint a virág lány kebléhez,
Mint a csillagok az éghez,
Mint a gyöngy a mély tengerhez,
Ugy ragaszkodol te hozzánk.

Szeretünk is, mint a leány
Szereti a szép virágot,
Miként az ég a csillagot,
S mint a tenger drága gyöngyét.

Nem! — Mi téged jobb szeretünk :
Lány virágát elvetheti,
Ég csillagát lehullatja,
Tenger gyöngyét meg nem őrzi.

De mi téged el nem vetünk,
Egünkről le nem hullatunk,
S szívünk érzés-tengerében
Megőrizünk gyöngynél jobban !

Ugy szépen, csendesen.

Mintha szívünk se verne, •
 Ez újabb hajnalon,
 Oly nagy most az országban,
 Oly nagy a nyugalom.
 Nem mozdul mostan nálunk •
 A fák levele sem —
 Viseljük mi magunkat
 Ugy szépen, csendesen.

Megjön majd a regális :
 Hogy tegyünk követet,
 Megteszszük, a ki hű volt,
 Ki elvet követett. •
 Nem lesz nagy láрма, hű-hó,
 Nem zajgunk erre sem —
 Megteszszük követinket
 Ugy szépen, csendesen.

S ha együtt lesz az ország,
 Sok fényes csillagunk,
 Ők és mi — mindnyáján a
 Törvényre mutatunk ;
 Hogy attól el nem térünk
 Soha, egy percze sem —
 S jogunkat követeljük,
 Ugy szépen, csendesen.

Gyermekversek.

- Gondolod addig szabad,
Mig a koponyában marad.
-

- Mosolyognod akkor lehet,
Mikor főnököd már nevet.
-

- Forma nélkül rut a lényeg,
Azért szükséges a — bélyeg.
-

- Szunyog bántott elefántot,
Midőn a nép kormányt bántott.
-

Türni a ki jól megtanul,
Kamtsatkában is boldogul.

Nemzet nélkül is van ország,
Megmutatja Lengyelország.

Szép a völgy és szép a halom,
Hanem legszebb a hatalom.

A zindhölzli mindjárt éget,
Ne bántsuk a vármegyéket.

♥ Megnyugovás, hálósipka,
Ez a boldog élet titka.

OSZK

Csak várjatok...

(Couplet.)

Oh jaj, mostan az emberek
 Mi szörnyü türelmetlenek,
 Tojás sincs a tyuk fészkebe,
 S már nézik, hol van a csibe ;
 De legkivált ez a magyar,
 Mindent egy nap alatt akar.
 Hisz lesz segítve rajtatok —
 Csak várja — várja — várjatok,
 Csak várja — várja — várjatok !

Luxust panaszol a világ,
 Ki százat vesz, ezret kiád ;
 Kisebbé tesz a vagyont,
 S a krinolin mindig nagyobb —
 Hisz ez nem jól van, meglehet,
 De egy nap minden nem mehet,
 Teszünk még félre pénzmagot :
 Csak várja — várja — várjatok,
 Csak várja — várja — várjatok !

Majláth alig ült nyergibe,
 És alig jött Sennyey le —
 S már kérdik, hogy lesz-e megye —
 Meg hogy a financ elmegy-e ?
 Óh szörnyü türelmetlenek !

Hisz ezt felfujni nem lehet.
 Eljön majd ez az állapot —
 Csak várja — várja — várjatok,
 Csak várja — várja — várjatok !

Mondják, nagyon nagy az adó,
 S hogy már egy kisebb volna jó,
 Vagy hogy legalább ide lent,
 Megszünnék a sok indirekt.
 Hisz most dolgoznak rajta ép,
 Hogy máskép legyen mindenkép,
 Hogy legyenek majd szebb napok —
 Csak várja — várja — várjatok,
 Csak várja — várja — várjatok !

Bármely egyesület keletkezik,
 Elnökül a mágnást teszik,
 Polgár-bank avagy gyalu-gyár :
 Egy gróf elnök kell oda már.
 Hát mért nem polgár áll oda,
 Vagy elől ez nem lesz soha ?
 Hisz lesz, ha majd jön arra ok —
 Csak várja — várja — várjatok,
 Csak várja — várja — várjatok !

Besztercze, Körmöcz mindig áll,
 S a sok bányász ottan kapál,
 Lelnek is eret untalan,
 S még sines huszas, még sines arany,
 Ej — ép mostan van utba — de
 Lassan jön tótok szekere,
 Neheznek ám az aranyok —
 Csak várja — várja — várjatok,
 Csak várja — várja — várjatok !

Centralista dal.

Azt gondoltuk : Magyarország
Egy kis jó vaj, egyéb semmi,
Mi fogjuk Ausztriának
A kenyereén széjjel kenni.

Azt gondoltuk, ő is mondá,
Allgemeine, a jó anyjuk —
Magyarország egy kis tubák :
Hogy mi majd azt fölszippantjuk.

És gondoltuk : egy pohár sör
Az az egész Magyarország,
Megiszzuk majd, ha a rajxrát
Stiblijében odahozzák.

De se tubák, se vaj, se sör,
Lemondunk hát nagylelküleg,
Nem szíjjuk föl, nem kenjük szét,
Nem nyeljük le, nem iszzuk meg.

Mi a csuszpajz...

Mi a csuszpajz auflág nélkül,
Az énekes hangok nélkül,
Kocsitengely kerék nélkül,
Kaput-zsinór kaput nélkül,
Meg a pipa dohány nélkül,
Turósrétes turó nélkül,
Hát bizony az, hát bizony az
Az alkotmány megyék nélkül.

Régi test, új fej.

Boskótól láttam csak,
Ő tette csak ezt meg :
Vármegyék testére
Új fejeket tesznek.

De a test, az a test,
Az marad a régi —
Nehéz lesz a fejnek
Ezekkel megélni.

Mondja a fej : menjünk
Egy kicsit előrébb —
S akkor látja majd csak,
Hogy a lábak görbék.

Ezt vagy azt — a fej szól —
Emeljük föl szépen,
De nincs erre erő
Derekakban, kézben.

És a fej kigondol
Valamit legszebben :
De nem buzdul föl rá
A vér az ereken ;

Megrontá a hagymáz
 S három évi pestis —
 Biz az új fejekhez
 Jó volna új test is.

Bethlen Gábor, gróf Bethlen Miklóshoz

Én most a másvilágon
 — Ahogy magam már elutaltam —
 Kiszáradt csikked, őszim,
 Alkalmam a német császárhoz.

Én most régem pánczéltalak,
 Hogy bár épen nekem kellett
 Hígyedben is kitalálnom
 A pantalon a csipa mölébe.

Én most a német császárhoz
 — Ahogy magam már elutaltam —
 Kiszáradt csikked, őszim,
 Alkalmam a német császárhoz.

Most meg épen — itt az újkor
 Nézem, nézem, a fátom fölül
 Hogy te nekem nem tartasz
 Egyedül, egyedül.

Én most a német császárhoz
 — Ahogy magam már elutaltam —
 Kiszáradt csikked, őszim,
 Alkalmam a német császárhoz.

Én most a német császárhoz
 — Ahogy magam már elutaltam —
 Kiszáradt csikked, őszim,
 Alkalmam a német császárhoz.

Bethlen Gábor, gróf Bethlen Miklóshoz.

Hát itten a másvilágon
 — Ahogy magam már eluntam —
 Elolvastam czikked, öcsém,
 Abban a német czajtungban.

Én már régen bámultalak,
 Hogy hát épen neked kellett
 Régebben is irkálgatni
 A pantalon s cipő mellett.

(Ha más tenné, no még hagyján,
 De óh százszor bolond idők!
 A sarkantyus Bethlen sarja
 Dicséri a csattos cipőt!)

Most meg épen — itt az ujság
 Nézem, nézem, s látom róla,
 Hogy te neked nem tetszenék
 Erdélyország uniója.

S félsz, és óvsz, hogy az alkotmányt
 Ez valahogy meg ne sértse . .
 Óh te sasok fészkeiből
 Elfajozott apró vérese!

Mert te az alkotmány alatt
 Ama Schmerling művét érted. . .

(Hogy nem szokik ily beszédre
Az arcodba minden véred !)

Tehát neked, drága öcsém,
Nem az többé az alkotmány :
A mit király s a nép hozott,
Megegyeztén rá egyformán ?

A mit sok száz régi kapocs,
Élmény, emlék, minden kívánt,
Hanem az az alkotmány, mit
Egy nap alatt Schmerling csinált.

Ha ezt még más mondaná is,
Megbotránkoznánk mi ebben,
Hát még mikor te mondd ezt,
Egy bethleni régi Bethlen !

Hogy lehet a vérből így sör ? !
Hogy lehet az idegből kőcz ?
Szívből spongya, a fejből tők,
S egy Bethlenből egy ilyen mőcz ? !

Bizony, bizony, a mit csinálsz,
Disznóság az, öcsém, tőled,
-- De csak jőjj a másvilágra,
Meg is rázom itt a füled !

A szabadelvű kormányférfi.

(A ki kijelentette, hogy neki nem kelleneek félhivatalos lapok.)

Az én hajamat meg nem tépik
A szabadelvű férfiak :
Nincs szükségem hát frizőrökre,
Hogy ezek megsimitsanak.

Kerülöm én az octroy-port
S önkény-sarába nem megyek —
Mit keresnének hát körülöm
E tollas stifelputzerek ?

S nekem csak az az ölelés kell
A közvélemény melyet ad :
Ne nyalogassanak hát engem
E pénzzel fizetett urak.

Az a „merevség.”

Kezüket a centralisták
Sok évig összeverdesték :
Ná! De milyen ostobaság,
Magyaroknál a „merevség.”

És azt hitték, hogy elveszünk,
Halálunkat szinte lesték :
Okvetlenül halniok kell,
Kész halál az a „merevség.”

No hát már most, sógor urak,
Nézzék önök, itt van, tessék,
Szeptember 20, és a többi —
Ezt csinálta a „merevség.”

X. X. megye főispánja.

X. X. megye főispánja
Nagyon nagyon büszke rá,
Hogy nincs erő megyéjében,
Mely őt elmozditaná.

Petitiók mind hiába,
Ő azért el nem megyen —
Hanem azért főispán ur:
Olyan büszke ne legyen.

Hisz ez olyan igen nagyon
Természetes valami:
A nagy tuskót is nehezebb
Helyből elmozdítani.

Schuselkához.

Becsülünk most is, derék német,
 De minek hagytad magadat? —
 A zászlót oly könnyen letenni
 Egy ügyvezérnek nem szabad.

Csavarták volna ki kezedből,
 Tördösték volna szét nyelét,
 Tépték volna el darabokra,
 De én nem adtam vón' elébb.

Ki már magasban van, miként te,
 Lelépni annak nem szabad;
 Az bukhatik szépen, dicsőn, de
 A csatatérről nem szalad.

Igaz, hogy penna, kópja, minden,
 Ezerféle volt ellened; —
 De neked is csak akadt volna
 Ellenökben egy fegyvered.

Ha más nem: az Ost-Deutsche-Postnak
 Az ő állkapczája, — no ládd:
 Ezzel is szétverhetted volna
 A philisterek táborát.

A megbukott jelölt keserve.

Elkövettem mindent, mit elkövethettem,
 Kiadtam programom vagy háromezerben,
 Igérttem, mint ember nem ígérhet többet,
 Semmi közös ügyet, adótalan földet.
 Nem akartam tudni státusadósságról,
 Azt mondtam: helyettünk fizeti az angol.
 Nem voltam én fősvény dohányban, vasutban,
 Követválasztásnál mégis csak megbuktam.

Szorongattam paraszt s mesterember-kezet,
 Haza oszlopai — mondtam, hogy csak ezek,
 Fotográfiamat osztogattam széjjel,
 Vízittem nappal, vizittem éjjel,
 Mindenkinek vettem, azt a mit csak kívánt,
 Asszonyoknak függőt, férfiaknak pipát.
 Soha nem pihentem, voltam mindig utban —
 Követválasztásnál mégis csak megbuktam.

Láttam, hogy csak bort ad az én vetélytársom,
 Én hozzá még ökröt süttettem a nyárson,
 Azután a néppel együtt ittam, ettem,
 Vagy kilencz koresmárost duzsgazdaggá tettem.
 Korlátlan kreditet, borbankót adtam ki,
 Haza is lehetett bort erre hordatni.
 Ittak értem nyilván, és ittak a sutban,
 Követválasztásnál mégis csak megbuktam.

Senki nem nyomtatott több plakátot, mint én,
 Fáklyás-muzsikáról gondoskodtam szintén,
 Hordattam magamat, mint valami zsákot,
 Lábam a választók vállaira hágott.
 Embert is fogattam volna rud elibe:
 Ha Pestről oly későn nem jön ennek hire.
 Elkövettem sokat, mindent, a mit tudtam:
 Követválasztásnál mégis csak megbuktam.

Boldog a ki fejedelem.

Boldog, a ki fejedelem,
Virág hull ott, merre megyen,
De szebb virág a merre mén :
Ha nyomán a jótétemény.

Ha kiindul : remél a rab,
Mert azt mondják tán, hogy : szabad,
Fejedelem érkezése :
Rablánczok lecsörrenése.

Ha szomorú arczokat lát,
Tőle függ csak a vigasság,
Vigalom lesz völgyön, hegyen,
Csak egy szóval mondja : legyen.

Fejedelem. . . Óh az boldog,
Történet az, a mit ír s mond,
Század lehet minden sora,
Áldás lehet minden nyoma !

Absolutismus.

Ijeszt minket két kezével
A sok centralista német:
Hogy jogunkhoz ragaszkodva,
Az absolut kormányforma,
Bizony bizony visszatérhet.

Hiszen tudjuk, hogy hát... hm, hm...
Hanem nem félünk ám mitsem,
Mert hát az is tudva vagyon,
Hogy arra sok pénz kell nagyon...
Tehát az kell — a mi nincsen.

T a r t a l o m.

	Lap.
Széchenyi az égből	5
A frakk méltó panasza	7
Egy időjóshoz	9
Románéz	10
Mari, politikus	11
A féreg	13
Lehetlenségek	14
Kik még reggel	16
Hogy bukott meg Bolond Miska	18
Mit értek és mit nem értek	21
Ha választani kell	23
Áldomás	25
Az új nemzedék	27
Mein Herz was willst du mehr	29
Mi lehet a magyar, mi nem	31
1860 végén	33
Sutyi ur.	35
Fresszer urhoz	36
Kortesdal	38
Ki volt nagyobb	40
Csitt, csak lassan	42
Egy szónok emlékkönyvébe	44
Szabadsajtót	45
Hát hogy vannak ott	47
Palóczy halála	49
Köszönjük a szivességet	50

	Lap.
Hova lehet, hova nem	51
A ezenki sirnál	52
Óvatosság	53
Mentség.	55
Románcz a Reixráthból	57
Ki jár legtöbbet.	58
Bus Vitézhez	59
Lyrái versek.	60
Lengyel ballada.	62
Karácsonykor	64
Új évre.	65
Jó dolog	66
Pénzoperáció	68
Semmi új az ég alatt	69
Vigadjak	70
Egy journalista emlékkönyvébe	71
Széchenyi az égben	72
Az én politikám	74
Más ajtaja előtt.	76
Kik a boldogok.	78
Egyformaság	79
Furcsa kertészek	80
Kiáradt.	81
Ahogy történt	82
Utsza-sarkon	83
Volnék	85
Lengyel románcz	86
Kakas Mártonhoz	87
De bolond vagy lengyel.	88
Óh hatalmas Anglia.	89
Románcz	90
A boldogtalan szakács	92
A „Gegenwart“ halálára.	94

	Lap.
Egy miniszterről	95
Ott künn voltam.	96
Jó állapot	97
Ellenségim	98
Egy olvasóm emléklapjára	99
Bucsu a koritniczai forrástól	100
Szerelmes vers a muszkához	102
Ha a róka	104
Kutyakiállítások	105
Az orvosok és természettudósok tiszteletére	106
Apró versek	107
Egy régi öreg bundához	109
Az inség után	110
Betegségben	111
A hét legnagyobb átok	113
A Duna tetején	115
A női áruclarnokban	117
A legszebb divat	119
Csak hizelegj édes fiam	121
Mi nagyobb az Oceánnál	123
Az igazság	124
Mikor Garibaldi Londonban volt.	125
Nem kérek én	126
Magyar törvények	127
Egy csüggedőhöz	129
Esik	130
Koribul	131
Arra a jó tanácsra, hogy üssem már magunkat is	134
Mentegetődzés	135
A mi örökké tart	136
Egy arczkép mellett	137
Erdélyről	138
Sánták, vakok	140

	Lap.
Vártok tőlem	141
„Velencei éj“	142
Egy kis különbség	143
A legszebb dal	144
Álmodozók	145
Hálátlanok	146
A mi Szeverünkről	147
Heti vers	148
A ki előbb	150
Rosz prenumeráció idején	151
Halottak napján	153
Egyetértés a bécsi lapokkal	155
De már ez az	157
Bécsi jósnő	158
Alig husz	160
Kratky Baschik	161
Adókölesönre	162
Némely független lapokra	163
Jaj, ki győzne	164
Új évi rigmusok	166
Chemikusok dala	168
Ha akkor lesz	169
Hogy érezzük most magunkat	170
Furesa különbség	171
Hát hisz minden könnyen menne	172
Hát lemondanánk mi	173
A lengyel emigrációnak	174
Hamvazó szerdán	176
A farsang halála	177
Tavaszi elején	178
A magyarok Istenéhez	179
Morny haláláról	180
Pater Greuter	182

	Lap.
III. Napoleon versei	183
Föltámadáskor	185
Első májusra	186
Lincoln halálára	187
Sok adósság	188
Amerika	190
Máskülönben	192
Jó lesz most a feketéknek	193
Zichy excellentiája	194
Miért ne nevezhetnének	195
Experimentumok	196
Mért ne lenne szabad sajtó	199
Fiuméhez	200
Ugy szépen csendesen	201
Gyermeekversek	202
Csak várjatok	204
Centralista dal	206
Mi a csuszpajz	207
Régi test, új fej	208
Bethlen Gábor, gróf Bethlen Miklóshoz	210
A szabadelvű kormányférfi	212
Az a „merevség“	213
X. X. megye főispánja	214
Schuselkához	215
A megbukott jelölt keserve	216
Boldog a ki fejedelem	218
Absolutizmus	219

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Nemzeti Széchényi Könyvtár

7, 9, 10, 13, 14, 21, 27, 31, 33,
36, 44, 45, 62, 66, 68, 78, 88,
95, 96, 97, 99, 105, 124, 130,
131, 143, 158, 172, 174, 185, 192,
202, 208,

216,

OSZK

89 - 92 Grzegorz Szlachetny, Katowice

